KOMISJA KODYFIKACYJNA

SEKCJA POSTĘPOWANIA CYWILNEGO. TOM I. ZESZYT 10.

TREŚĆ NUMERU:

I.

PROJEKT USTAWY
O SĄDOWEM POSTĘPOWANIU EGZEKUCYJNEM

II.

PROJEKT
PRZEPISÓW WPROWADZAJĄCYCH USTAWĘ O SĄDOWEM POSTĘPOWANIU EKZEKUCYJNEM

PRZYJĘTE W TRZECIEM CZYTANIU PRZEZ ODNOŚNĄ PODKOMISJĘ PRZYGOTOWAWCZĄ SEKCJI POSTĘPOWANIA CYWILNEGO KOMISJI KODYFIKACYJNEJ.

WARSZAWA — 1932.

KOMISJA KODYFIKACYJNA

SEKCJA POSTĘPOWANIA CYWILNEGO. TOM I. ZESZYT 10.

TREŚĆ NUMERU:

I.

PROJEKT USTAWY
O SĄDOWEM POSTĘPOWANIU EGZEKUCYJNEM

II.

PROJEKT
PRZEPISÓW WPROWADZAJĄCYCH USTAWĘ O SĄDOWEM POSTĘPOWANIU EKZEKUCYJNEM

PRZYJĘTE W TRZECIEM CZYTANIU PRZEZ ODNOŚNĄ PODKOMISJĘ PRZYGOTOWAWCZĄ SEKCJI POSTĘPOWANIA CYWILNEGO KOMISJI KODYFIKACYJNEJ

WARSZAWA — 1932.

325560

PRZEDMOWA.

W czerwcu 1931 roku Komisja Kodyfikacyjna ogłosiła drukiem projekt „ustawy o prawie egzekucyjnem“ wraz z „przepisami wprowadzającemi“, uchwalony przez podkomisję przygotowawczą, w której skład wchodzili członkowie Komisji: jako główny referent prof. Kamil Stefko, jako koreferenci: prof. Maurycy Allerhand i sędzia Sądu Najwyższego Wacław Miszewski, adw. Adam Chełmoński, sędzia Sądu Najwyższego Włodzimierz Dbałowski, prof. Alfons Parczewski (przewodniczący) i sędzia Sądu Najwyższego Bronisław Stelmachowski. Ogłoszony projekt nie zawierał jeszcze księgi czwartej o zabezpieczeniach, którą opracował dopiero później prof. Allerhand.

Dalszy tok prac nad ordynacją egzekucyjną był następujący:

W końcu 1931 roku podkomisja, pod przewodnictwem prof. Stefki, przeprowadziła pierwsze czytanie projektu księgi o zabezpieczeniach według referatu prof. Allerhanda, przyczem prof. Allerhanda, z powodu jego choroby, zastąpił w obradach członek podkomisji sędzia Dbałowski, który też na podstawie powziętych przez podkomisję uchwał opracował tekst tej księgi. Tak ustalony projekt księgi o zabezpieczeniach, drukiem nie ogłoszony, rozesłano do opinji tym sądom i instytucjom, które przedtem nadesłały opinje o wydrukowanym projekcie ordynacji egzekucyjnej.

Po nadejściu opinji, rozpoczęło się w styczniu 1932 r. drugie czytanie całego projektu ordynacji egzekucyjnej przez podkomisję w następującym składzie: przewodniczący prezes sekcji Jan Jakób Litauer, członkowie: prof. Stefko (referent),

oraz sędziowie Sądu Najwyższego: Miszewski (referent), Dbałowski (referent księgi o zabezpieczeniach) i Stelmachowski, a jako zastępcy, adwokaci: Adam Chełmoński (Warszawa), Józef Skąpski (Kraków) i Jan Sławski (Poznań).

Drugie czytanie ukończone zostało w końcu czerwca 1932 roku; projekt przyjęty w tem czytaniu, jako projekt ustawy o „cywilnem postępowaniu egzekucyjnem" i „przepisów wprowadzających" drukiem nie będzie ogłoszony, bezpośrednio bowiem po jego ukończeniu podkomisja — w zmniejszonym składzie (przewodniczący J. J. Litauer, członkowie: W. Dbałowski i W. Miszewski) — przystąpiła do trzeciego czytania, które ukończone zostało w pierwszej połowie lipca. Projekt uchwalony w tem czytaniu pod zmienioną nazwą „ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem" wraz z „przepisami wprowadzającemi", podaje się w druku do wiadomości publicznej.

W końcu zaznaczyć należy, że z poza składu podkomisji członek sekcji postępowania cywilnego Zygmunt Rymowicz udzielił, na zaproszenie prezesa sekcji, opinji o przepisach wprowadzających, dotyczących kresów wschodnich Rzplitej.

Wraz z projektem ordynacji egzekucyjnej, podkomisja uchwaliła następującą rezolucję:

„Stojąc na stanowisku, że należyte spełnianie funkcyj egzekucyjnych w zakresie egzekucji z nieruchomości i z praw, upodobnionych do nieruchomości, wymaga gruntownego przygotowania prawniczego nie tylko w dziedzinie prawa egzekucyjnego, z natury już swej skomplikowanego, ale też i prawa hipotecznego, nie mniej i prawa oraz procesu cywilnego, Komisja Kodyfikacyjna zwraca uwagę Rządu i Izb Ustawodawczych, że w projekcie swoim ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem wyznaczyła komornikom szeroki zakres działania w tem przekonaniu, że dotychczasowe kwalifikacje komorników, a tem samem wymagania dla objęcia stanowiska komornika, będą znacznie podniesione, i że będzie ustanowiony ścisły nadzór sądu nad komornikami".

Warszawa, w lipcu 1932 r.

USTAWA

z dnia . . . . . .

o sądowem postępowaniu egzekucyjnem.

TYTUŁ PIERWSZY.

PRZEPISY OGÓLNE.

ROZDZIAŁ I.

Właściwość w sprawach egzekucyjnych.

Art. 1.

§ 1. Sprawy egzekucyjne należą do właściwości sądów grodzkich i urzędujących w tych sądach komorników.

§ 2. Czynności egzekucyjne pełnią komornicy, z wyjątkiem tych czynności, które przekazane są sądowi.

§ 3. W sprawach, przekazanych sądowi, komornik jest organem wykonawczym, spełniającym polecenia sądu.

Art. 2.

§ 1. Jeżeli w toku postępowania okaże się, że egzekucja należy do właściwości innego sądu, sprawa będzie przekazana według właściwości; już dokonane czynności pozostają w mocy.

§ 2. Jeżeli wierzyciel nie wskazał podstaw do oznaczenia właściwości i nie podał ich w wyznaczonym terminie, któ-

ry nie może być krótszy od tygodnia, postępowanie będzie umorzone.

Art. 3.

§ 1. Podział czynności między komornikami, jeżeli ich kilku urzęduje w jednym sądzie, oznacza naczelnik tego sądu.

§ 2. Naczelnik sądu na wniosek wierzyciela może w poszczególnej sprawie wyznaczyć komornika, któremu sprawa ta według ogólnego podziału nie przypada.

Art. 4.

§ 1. Komornik jest wyłączony od czynności stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego o wyłączeniu organów sądowych. Zarządzenia w tym przedmiocie wydaje naczelnik sądu.

§ 2. Od zarządzenia, wyłączającego komornika, niema środka odwoławczego. Od zarządzenia zaś, którem oddalony został wniosek o wyłączenie, służy w terminie tygodniowym zażalenie do sądu okręgowego, od którego postanowienia niema środka odwoławczego.

Art. 5.

Jeżeli komornik z powodu przeszkód prawnych lub faktycznych nie może pełnić swych czynności, naczelnik sądu zleci ich pełnienie innemu komornikowi lub sekretarzowi sądowemu.

Art. 6.

Komornik może upomnieć, a po bezskutecznem upomnieniu wydalić osobę, która zachowuje się niewłaściwie lub przeszkadza jego czynnościom.

Art. 7.

§ 1. Komornik może wezwać pomocy organów policji w razie oporu.

§ 2. Jeżeli zajdzie potrzeba pomocy wojskowej, komornik zwróci się do naczelnika sądu o zażądanie tej pomocy.

Art. 8.

§ 1. Poszkodowany wskutek niedbalstwa lub złej woli, których dopuścił się komornik w czynnościach urzędowych, może w drodze procesu dochodzić od niego wynagrodzenia szkody, jeżeli nie mógł w toku postępowania zapobiec jej zapomocą środków, wskazanych w niniejszej ustawie.

§ 2. Za szkodę Skarb Państwa jest odpowiedzialny solidarnie z komornikiem.

§ 3. Roszczenie o wynagrodzenie szkody przedawnia się z upływem dwóch lat od daty, kiedy poszkodowany dowiedział się o czynności lub zaniedbaniu komornika, które spowodowały szkodę.

Art. 9.

Przepisy niniejszej ustawy, dotyczące komorników, stosują się również do osób, pełniących czynności komornika.

ROZDZIAŁ II.

O postępowaniu w ogólności.

Art. 10.

W przypadkach, nie unormowanych niniejszą ustawą, stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 11.

§ 1. Wnioski i oświadczenia w postępowaniu egzekucyjnem składa się bądź na piśmie, bądź ustnie do protokółu.

§ 2. W przypadku, gdy według przepisów niniejszej ustawy, zachodzi potrzeba wysłuchania strony, wysłuchanie

odbywa się, stosownie do okoliczności, bądź przez spisanie protokółu w obecności lub nieobecności drugiej strony, bądź przez oświadczenie strony na piśmie.

Art. 12.

Komornik, w razie potrzeby, może żądać od stron złożenia w wyznaczonym terminie wyjaśnień ustnych lub na piśmie, a nadto może zasięgać informacyj od urzędów oraz osób, nie uczestniczących w postępowaniu.

Art. 13.

Komornik na żądanie strony zawiadomi ją o każdej dokonanej czynności, o której terminie nie była zawiadomiona.

Art. 14.

§ 1. Skargę na czynności komornika wnosi się do sądu w terminie tygodniowym od daty czynności, a w przypadku, gdy strona żądała zawiadomienia — od daty doręczenia.

§ 2. Sąd rozstrzyga postanowieniem po uprzedniem wysłuchaniu stron, o ile uzna to za potrzebne. Może nadto żądać wyjaśnień od komornika.

Art. 15.

Od postanowienia sądu grodzkiego służy zażalenie do sądu okręgowego, a od postanowienia sądu okręgowego — skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego.

Art .16.

§ 1. Strony mają prawo przeglądać akta sprawy komornika oraz sporządzać i otrzymywać odpisy lub wyciągi z tych akt.

§ 2. Komornik na żądanie wierzyciela winien mu udzielić na piśmie wyjaśnień o stanie sprawy.

Art. 17.

Dłużnik winien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Koszty te ulegają ściągnięciu wraz z egzekwowanem roszczeniem.

Art. 18.

Prawo ubogich, przyznane stronie w procesie, rozciąga się także na zabezpieczenia i postępowanie egzekucyjne.

ROZDZIAŁ III.

Tytuły egzekucyjne i klauzula wykonalności.

Art. 19.

Podstawą egzekucji jest tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności.

Art. 20.

Tytułami egzekucji sądowej są:

1) orzeczenie sądu powszechnego, ulegające wykonaniu, jak również ugoda według przepisów kodeksu postępowania cywilnego przed sądem powszechnym zawarta;

2) orzeczenie sądu szczególnego, ulegające wykonaniu, jeżeli egzekucja nie jest zastrzeżona innym władzom;

3) wyrok sądu polubownego i ugoda przed tym sądem zawarta;

4) inne orzeczenia, ugody i akty, które z mocy ustawy ulegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej;

5) akt notarjalny, w którym dłużnik poddał się egzekucji i który obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej lub uiszczenia innych rzeczy zamiennych, ilościowo w akcie oznaczonych, albo też obowiązek wydania lub zwrotu rzeczy indywidualnie oznaczonej, gdy termin zapłaty, uiszczenia, wydania lub zwrotu jest w akcie wskazany.

Art. 21.

§ 1. Orzeczenia zagranicznego sądu powszechnego, wydane w postępowaniu spornem cywilnem i mające znaczenie wyroku, jakoteż ugoda, w postępowaniu takiem przed sądem powszechnym zawarta, są tytułami egzekucyjnemi, jeżeli to przewiduje umowa międzynarodowa. W przypadku, gdy umowa nie wymienia warunków wykonalności, orzeczenia, mające znaczenie wyroku, jakoteż ugody będą w Polsce wykonane pod następującemi warunkami:

1) jeżeli orzeczenie zostało wydane albo ugoda została zawarta po wejściu w życie umowy międzynarodowej;

2) jeżeli sąd zagraniczny, w którym sprawa toczyła się, nie był do jej rozpoznania niewłaściwy stosownie do zasad kodeksu postępowania cywilnego;

3) jeżeli orzeczenie jest prawomocne;

4) jeżeli orzeczenie lub ugoda ulega wykonaniu w państwie, skąd pochodzi;

5) jeżeli wyroki polskich sądów powszechnych oraz ugody, przed temi sądami zawarte, są bez badania ich zgodności z prawem i ich słuszności wykonywane w państwie, skąd pochodzą;

6) jeżeli wezwanie do sprawy, zakończonej wyrokiem zaocznym, zostało doręczone pozwanemu do rąk własnych; jednak doręczenia w sprawach między obywatelami i na obszarze tego państwa, skąd wyrok pochodzi, są wystarczające, gdy odpowiadają przepisom o doręczeniach w państwie tem obowiązującym;

7) jeżeli orzeczenie lub ugoda nie są sprzeczne z podstawowemi zasadami obowiązującego w Polsce porządku publicznego lub z dobremi obyczajami.

§ 2. Jeżeli umowa międzynarodowa nie normuje trybu postępowania przy nadaniu klauzuli wykonalności, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 22.

§ 1. Jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego uprawnienie lub obowiązek przeszły na inną osobę, należy celem uzyskania klauzuli wykonalności przejście to wykazać dokumentem publicznym lub prywatnym z podpisem uwierzytelnionym.

§ 2. Na podstawie tytułu egzekucyjnego, dotyczącego obowiązku hipotecznie zabezpieczonego, sąd nada klauzulę wykonalności przeciwko każdemu, kto po wciągnięciu obowiązku do księgi hipotecznej został wpisany jako właściciel nieruchomości obciążonej. Egzekucja w tym przypadku może być skierowana wyłącznie do tej nieruchomości, co należy zaznaczyć w klauzuli.

§ 3. Nie wyłącza to egzekucji z innego majątku, jeżeli będzie wykazane, stosownie do przepisu paragrafu pierwszego, że również obowiązek osobisty przeszedł na nowego właściciela.

Art. 23.

Sąd nada klauzulę wykonalności i w tym przypadku, gdy spełnienie obowiązku dłużnika i wzajemnego obowiązku wierzyciela ma nastąpić równocześnie. Wierzyciel nie jest obowiązany wykazać sądowi spełnienie swego obowiązku.

Art. 24.

Jeżeli powstanie obowiązku lub oznaczenie dnia, w którym obowiązek ma być spełniony, zależy od warunku albo od innego zdarzenia, klauzula wykonalności będzie nadana dopiero wtedy, gdy wierzyciel ziszczenie się warunku lub zdarzenie wykaże dokumentem publicznym lub prywatnym z podpisem uwierzytelnionym.

Art. 25.

§ 1. Tytułowi, pochodzącemu od sądu powszechnego, nadaje klauzulę wykonalności sąd pierwszej instancji, w któ-

rym sprawa toczyła się. Sąd drugiej instancji może nadać klauzulę swemu orzeczeniu, dopóki akta sprawy w sądzie tym się znajdują.

§ 2. Tytułowi egzekucyjnemu, pochodzącemu od sądu pracy, klauzulę wykonalności nadaje tenże sąd.

§ 3. Klauzulę wykonalności innym tytułom nadaje sąd grodzki właściwości ogólnej dłużnika w sprawach spornych. Jeżeli tej właściwości nie można ustalić, klauzulę nadaje sąd grodzki, w którego okręgu ma być wszczęta egzekucja, a gdy wierzyciel zamierza wszcząć egzekucję zagranicą, sąd grodzki, w którego okręgu tytuł został sporządzony.

§ 4. Klauzulę wykonalności wyrokowi sądu polubownego lub ugodzie, przed tym sądem zawartej, nadaje się w trybie przepisanym w kodeksie postępowania cywilnego.

§ 5. Klauzulę wykonalności tytułom zagranicznym nadaje sąd okręgowy właściwości ogólnej dłużnika w sprawach spornych, a jeżeli tej właściwości nie można ustalić, sąd okręgowy, w którego okręgu ma być wszczęta egzekucja.

§ 6. Klauzulę wykonalności sąd nadaje na wniosek wierzyciela.

Art. 26.

§ 1. Klauzulę wykonalności nadaje sąd w osobie jednego sędziego, a jeżeli orzeczenie sądu wydane było przez trzech sędziów — przewodniczący.

§ 2. Klauzula umieszczona będzie na tytule egzekucyjnym, podpisana przez sędziego lub przewodniczącego i opatrzona pieczęcią sądową.

Art. 27.

Celem uzyskania klauzuli wykonalności tytułu, pochodzącego od władzy administracyjnej lub sądu szczególnego, który sam nie nadaje klauzuli, wierzyciel złoży sądowi oprócz tytułu, także ich zaświadczenie, że tytuł ulega wykonaniu.

Art. 28.

§ 1. Celem uzyskania klauzuli wykonalności tytułu, pochodzącego od sądu zagranicznego, wierzyciel złoży, oprócz tytułu, także zaświadczenie, że tytuł ten ulega wykonaniu w państwie, skąd pochodzi i że orzeczenie jest prawomocne, gdy zaś tytułem jest wyrok zaoczny, nadto zaświadczenie, że wezwanie do sprawy zostało pozwanemu należycie doręczone.

§ 2. Złożone dokumenty powinny być uwierzytelnione przez właściwego posła lub konsula polskiego zagranicą, albo przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, w sposób przepisany dla uwierzytelniania dokumentów publicznych państw obcych.

Art. 29.

Jeżeli dla uzyskania klauzuli wykonalności potrzebne jest zaświadczenie lub dokument, które, w myśl ustawy, władza lub notarjusz obowiązane są wydać dłużnikowi, wierzyciel również może żądać wydania tego zaświadczenia lub dokumentu.

Art. 30.

Klauzula wykonalności powinna zawierać wzmiankę, że tytuł uprawnia do egzekucji, oraz wskazanie wierzyciela i dłużnika, a nadto w razie potrzeby, świadczenia, które ma być spełnione, dokumenty, na których podstawie została wydana klauzula, i inne z egzekucją związane szczegóły.

Art. 31.

Jeżeli w tytule egzekucyjnym wierzytelność oznaczona jest w walucie obcej, klauzulę wykonalności nadaje się bez przeliczenia na walutę polską.

Art. 32.

W razie potrzeby prowadzenia egzekucji na rzecz kilku osób lub przeciwko kilku osobom albo z kilku majątków tego

samego dłużnika, sąd, oprócz pierwszej klauzuli wykonalności, może nadać na uwierzytelnionym odpisie tytułu egzekucyjnego i dołączonych do niego dokumentów dalszą klauzulę, oznaczając cel, do którego ma służyć i jej liczbę porządkową.

Art. 33.

Termin do zażalenia co do nadania klauzuli wykonalności biegnie dla wierzyciela od daty doręczenia mu klauzuli lub postanowienia odmownego, dla dłużnika—od daty doręczenia mu odpisu tytułu egzekucyjnego z klauzulą.

ROZDZIAŁ IV.

Wszczęcie egzekucji i dalsze czynności egzekucyjne.

Art. 34.

Wniosek o wszczęcie egzekucji składa się, stosownie do właściwości, komornikowi lub sądowi; w pierwszym przypadku wniosek może być złożony także sekretarzowi sądu celem niezwłocznego przekazania właściwemu komornikowi.

Art. 35.

We wniosku o wszczęcie egzekucji, wierzyciel winien wskazać świadczenie, które ma być spełnione i sposób egzekucji. Do wniosku należy dołączyć tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności.

Art. 36.

Jeżeli dłużnikowi służy wybór między świadczeniami, które ma spełnić, a wyboru jeszcze nie dokonał, wierzyciel we wniosku oznaczy świadczenie, którego żąda. Dłużnik może jednak spełnić inne z tych świadczeń, dopóki wierzyciel wskazanego przez siebie świadczenia jeszcze nie otrzymał nawet w części. Wszakże wierzyciel nie traci prawa wskazania innego świadczenia, jeżeli zrzeknie się egzekucji po-

przednio wskazanego świadczenia lub jeżeli egzekucja ta nie odniosła skutku.

Art. 37.

§ 1. Wierzyciel w jednym wniosku może wskazać kilka sposobów egzekucji przeciwko temu samemu dłużnikowi.

§ 2. Jeżeli egzekucja z jednego majątku dłużnika oczywiście wystarcza na zaspokojenie wierzyciela, dłużnik może żądać zawieszenia egzekucji z innego majątku.

Art. 38.

Przy pierwszej czynności egzekucyjnej doręcza się dłużnikowi odpis tytułu egzekucyjnego i klauzuli wykonalności.

Art. 39.

Komornik winien na żądanie wierzyciela przyjąć od niego pieniądze lub inne rzeczy, przypadające dłużnikowi w związku z egzekucją.

Art. 40.

§ 1. W przypadkach, w których niniejsza ustawa przewiduje zabezpieczenie, winno ono być złożone w pieniądzach lub w papierach wartościowych, w których według obowiązujących przepisów wolno umieszczać fundusze osób małoletnich.

§ 2. O wydaniu zabezpieczenia rozstrzyga sąd po wysłuchaniu osób zainteresowanych.

Art. 41.

§ 1. Kwota pieniężna, złożona w postępowaniu egzekucyjnem, o ile nie ulega wydaniu niezwłocznemu, będzie wniesiona do depozytu sądowego.

§ 2. Sąd, na wniosek osoby zainteresowanej, zarządzi umieszczenie złożonej sumy na oprocentowanie, jeżeli uzna

to za wskazane ze względu na wysokość sumy i na czas, w ciągu którego ma być zatrzymana.

Art. 42.

Komornik stwierdza każdą czynność egzekucyjną protokółem, który zawierać będzie:

1) oznaczenie miejsca i czasu czynności;
2) imiona i nazwiska stron i innych osób przywołanych;
3) sprawozdanie z przebiegu czynności;
4) wnioski i oświadczenia obecnych;
5) wzmiankę o odczytaniu protokółu;
6) podpisy obecnych lub wzmiankę o przyczynie braku podpisu;
7) podpis komornika.

Art. 43.

§ 1. W dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne, jakoteż w porze nocnej, czynności egzekucyjne można spełniać jedynie z mocy zarządzenia naczelnika sądu.

§ 2. Przystępując do wykonania czynności, komornik okaże dłużnikowi zarządzenie naczelnika sądu na piśmie.

§ 3. Od zarządzenia naczelnika sądu niema środka odwoławczego.

Art. 44.

§ 1. W pomieszczeniach, zajętych przez oddziały wojskowe, wolno czynności egzekucyjne spełniać tylko po zawiadomieniu komendanta.

§ 2. Czynności egzekucyjne w budynku, lub w lokalu urzędowym, zajmowanym w całości przez przedstawicielstwo dyplomatyczne oraz w mieszkaniu osób, korzystających z prawa zakrajowości z tytułu zaliczenia do tego przedstawicielstwa, są dozwolone tylko za zgodą przedstawiciela dyplomatycznego.

Art. 45.

§ 1. Wierzyciel i dłużnik mogą być obecni przy czynnościach egzekucyjnych. Na żądanie wierzyciela lub dłużnika albo według uznania komornika mogą być przy tych czynnościach obecni świadkowie, w liczbie nie więcej jak po dwóch z każdej strony.

§ 2. Komornik winien przywołać jednego lub dwóch świadków, jeżeli dłużnik nie jest obecny lub komornik go wydalił, chyba że wskutek straty czasu na przywołanie świadków zachodzi obawa udaremnienia egzekucji.

§ 3. Świadkami mogą być także członkowie rodziny i domownicy dłużnika.

§ 4. Świadkowie nie otrzymują wynagrodzenia.

Art. 46.

W przypadkach, przewidzianych ustawą niniejszą, komornik wzywa jednego lub kilku biegłych. Biegły, który nie jest stałym biegłym sądowym, składa wobec komornika zapewnienie sumiennego i bezstronnego spełnienia obowiązku.

Art. 47.

Jeżeli cel egzekucji tego wymaga, komornik zarządzi otworzenie drzwi i schowków dłużnika oraz przeszuka jego mieszkanie i schowki. Gdyby to nie wystarczyło, komornik może przeszukać odzież, którą dłużnik ma na sobie; komornik może to uczynić również, gdy dłużnik chce się wydalić lub zachodzi podejrzenie, że chce usunąć od egzekucji przedmioty, które ma przy sobie.

Art. 48.

Pokwitowanie komornika ma ten sam skutek, co pokwitowanie wierzyciela, jednak nie zwalnia wierzyciela od obowiązku wykonania czynności, potrzebnej do wykreślenia obciążeń z księgi hipotecznej lub z rejestru.

Art. 49.

Po ukończeniu postępowania egzekucyjnego należy na tytule egzekucyjnym zaznaczyć wynik egzekucji i tytuł zatrzymać w aktach, a jeżeli świadczenia, objęte tytułem, nie zostały zaspokojone całkowicie, tytuł zwrócić wierzycielowi.

ROZDZIAŁ V.

Zawieszenie i umorzenie postępowania.

Art. 50.

§ 1. Postępowanie ulega zawieszeniu, jeżeli okaże się, że wierzyciel lub dłużnik nie ma zdolności procesowej i nie ma zastępcy ustawowego, z wyjątkiem przypadku, gdy ustanowiony jest pełnomocnik.

§ 2. Sąd na żądanie wierzyciela ustanowi kuratora dla dłużnika, który nie ma zastępcy ustawowego.

§ 3. Zastępca ustawowy wierzyciela lub dłużnika, jakoteż kurator dłużnika, mogą zaskarżyć postanowienia sądu oraz czynności dłużnika, odnoszące się do czasu, kiedy strona nie była należycie zastąpiona. Termin do zaskarżenia biegnie od daty, kiedy zastępca ustawowy lub kurator otrzymał zawiadomienie o toczącem się postępowaniu, albo od daty, kiedy zgłosił uczestnictwo swoje w postępowaniu. Powtórzenia czynności już dokonanych można żądać tylko wtedy, gdy przy wykonaniu czynności zaszło naruszenie praw strony, nie mającej zdolności procesowej.

Art. 51.

§ 1. Postępowanie ulega również zawieszeniu w razie śmierci wierzyciela lub dłużnika. Postępowanie będzie na wniosek strony zainteresowanej podjęte z udziałem następców prawnych zmarłego.

§ 2. Jeżeli następcy prawni dłużnika nie objęli spadku

albo nie są znani, sąd na wniosek wierzyciela ustanowi kuratora celem zastąpienia zmarłego dłużnika.

Art. 52.

Postępowanie egzekucyjne ulega również zawieszeniu:

1) na żądanie wierzyciela;

2) w czasie zawieszenia czynności sądu wskutek wojny lub z innych przeszkód;

3) w innych przypadkach w ustawie niniejszej wskazanych.

Art. 53.

§ 1. Sąd może na wniosek zawiesić w całości lub w części postępowanie egzekucyjne, jeżeli wniesiono skargę na czynności komornika lub zażalenie na postanowienie sądu.

§ 2. W tych przypadkach można:

1) zawieszenie postępowania uzależnić od złożenia zabezpieczenia przez dłużnika;

2) odmówić zawieszenia a zawieszone postępowanie podjąć na nowo, jeżeli wierzyciel zabezpieczy wynagrodzenie szkody, jaka wskutek dalszego postępowania może wyniknąć dla dłużnika;

3) uchylić dokonane czynności egzekucyjne z wyjątkiem zajęcia, jeżeli dłużnik zabezpieczy spełnienie swego obowiązku.

Art. 54.

Komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności, jeżeli przed jej rozpoczęciem dłużnik złoży dokument publiczny lub prywatny z podpisem uwierzytelnionym stwierdzający, że obowiązku swego dopełnił, albo że wierzyciel udzielił mu zwłoki. O wstrzymaniu czynności komornik zawiadomi wierzyciela.

Art. 55.

§ 1. Postępowanie egzekucyjne będzie umorzone w całości lub w części:

1) jeżeli okaże się, że egzekucja nie należy do organów władzy sądowej;

2) na wniosek wierzyciela;

3) jeżeli prawomocnem orzeczeniem tytuł egzekucyjny został pozbawiony skutków prawnych;

4) jeżeli okaże się, że egzekucja ze względu na jej przedmiot lub na osobę dłużnika jest niedopuszczalna;

5) jeżeli egzekucję skierowano do majątku, z którego według klauzuli wykonalności dłużnik nie odpowiada;

6) jeżeli według klauzuli wykonalności dłużnik odpowiada tylko częścią swego majątku, a egzekucję skierowano do innych rzeczy;

7) jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych.

§ 2. W przypadkach wskazanych w p. 1, 4 i 7 § 1 umorzenie postępowania następuje z urzędu.

§ 3. W przypadkach wskazanych w p. 4 i 6 § 1 komornik, jeżeli nie ma możności niezwłocznie powziąć postanowienia o umorzeniu, zawiesza postępowanie aż do czasu powzięcia postanowienia.

§ 4. Postępowanie będzie umorzone również w innych przypadkach w ustawie niniejszej wskazanych.

Art. 56.

§ 1. Postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa, jeżeli wierzyciel w ciągu trzech lat nie popierał egzekucji.

§ 2. Na wniosek wierzyciela lub dłużnika komornik wyda zaświadczenie o umorzeniu postępowania.

Art. 57.

W przypadkach, gdy wierzyciel ma w swojem władaniu rzecz ruchomą dłużnika, na której służy mu prawo zastawu, egzekucja skierowana do innego majątku będzie na wniosek dłużnika umorzona, jeżeli z wartości tej rzeczy wierzyciel może być całkowicie zaspokojony.

Art. 58.

Przed zawieszeniem lub umorzeniem postępowania należy wysłuchać wierzyciela i dłużnika, wyjąwszy, gdy istnieje już prawomocne orzeczenie, uzasadniające umorzenie postępowania, lub gdy zawieszenie lub umorzenie ma nastąpić z woli wierzyciela lub z samego prawa.

Art. 59.

§ 1. Dłużnik może w drodze procesu żądać umorzenia egzekucji w całości lub w części:

1) jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparte było wydanie klauzuli wykonalności, i

2) jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Gdy tytułem jest wyrok sądowy, dłużnik może pozew oprzeć także na zdarzeniach, które zaszły po zamknięciu rozprawy.

§ 2. W przypadkach powyższych powództwo należy wytoczyć przed sąd rzeczowo właściwy, w którego okręgu prowadzi się egzekucję.

§ 3. Jeżeli podstawą egzekucji jest tytuł, pochodzący od władzy administracyjnej, do orzekania o tem, że zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane, powołana jest właściwa władza administracyjna.

Art. 60.

§ 1. Osoba trzecia może w drodze procesu żądać zwolnienia przedmiotu, do którego skierowano egzekucję, jeżeli egzekucja narusza prawa tej osoby, a w szczególności:

1) jeżeli przedmiot stanowi jej własność;

2) jeżeli na przedmiocie ma ograniczone prawo rzeczowe, a ustawa nie nakazuje tego prawa w inny sposób w egzekucji uwzględnić;

3) jeżeli przedmiot nie należy do dłużnika, a osoba trzecia ma prawo żądania zwrotu tego przedmiotu;

4) jeżeli na korzyść osoby trzeciej istnieje obowiązujący wierzyciela zakaz zbywania lub obciążania przedmiotu.

§ 2. Powództwo należy wytoczyć przed sąd rzeczowo właściwy, w którego okręgu prowadzi się egzekucję.

§ 3. Zapozwać należy wierzyciela, a także dłużnika, jeżeli powództwo przeciwko niemu oparte jest na tej samej zasadzie faktycznej i prawnej.

Art. 61.

§ 1. W pozwach, przewidzianych w dwóch poprzedzających artykułach, powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, które jest w stanie zgłosić w tym czasie; w dalszem postępowaniu traci prawo korzystania z zarzutów, nie zgłoszonych w pozwie.

§ 2. Sąd może na wniosek powoda w drodze zabezpieczenia powództwa zawiesić postępowanie egzekucyjne.

ROZDZIAŁ VI.

OGRANICZENIE EGZEKUCJI.

Art. 62.

§ 1. Przeciwko osobom, korzystającym z prawa zakrajowości, nie może być prowadzona egzekucja, wyjąwszy przypadki, w których osoby te podlegają według zasad kodeksu postępowania cywilnego sądowi polskiemu.

§ 2. Jednak i w tych przypadkach egzekucja może być skierowana tylko do majątku, wchodzącego w skład przedsiębiorstwa tych osób i do ich majątku nieruchomego. Z innego ich majątku egzekucja dopuszczalna jest tylko wtedy, jeżeli osoby te poddały się dobrowolnie sądowi polskiemu.

§ 3. Niedopuszczalna jest egzekucja z mienia, służącego do urzędowego użytku oraz czynności egzekucyjne, skierowane przeciwko osobie dłużnika.

§ 4. Przepisy powyższe stosowane będą o tyle tylko, o ile ze strony obcego państwa zachodzi wzajemność.

Art. 63.

Nie podlegają egzekucji:

1) sprzęty domowe, pościel, bielizna i ubranie codzienne, niezbędne dla dłużnika lub członków jego rodziny;

2) przedmioty używane z powodu ułomności przez dłużnika i członków jego rodziny;

3) zapasy żywności i opału, niezbędne dla dłużnika, jego rodziny i jego służby na okres jednego miesiąca;

4) krowa dojna albo dwie kozy lub trzy owce, wraz z zapasem paszy i ściółki aż do czasu najbliższych zbiorów, o ile zwierzęta te są niezbędne dla wyżywienia dłużnika, jego rodziny i jego służby;

5) przedmioty i surowce, niezbędne do osobistego zarobkowania dłużnika, pracującego ręcznie;

6) przedmioty, niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu, oraz przyzwoite ubranie dłużnika, pracującego umysłowo;

7) u dłużnika, pobierającego perjodycznie stałą płacę, pieniądze w kwocie, która odpowiada nie podlegającej egzekucji części płacy za czas do najbliższego terminu wypłaty;

8) u dłużnika, nie otrzymującego stałej płacy, pieniądze niezbedne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez jeden tydzień;

9) przedmioty, dane dłużnikowi dla poratowania jego i jego rodziny w razie klęski z powodu nadzwyczajnych wypadków, choroby lub śmierci, oraz pieniądze, podarowane mu w tym celu albo dane tytułem pożyczki, o ile tych przedmiotów i pieniędzy dla celów tych jeszcze potrzebuje;

10) przedmioty, służące dłużnikowi i jego rodzinie do wykonywania praktyk religijnych lub niezbędne do nauki;

11) ordery honorowe, obrączki ślubne, listy, papiery familijne i inne papiery osobiste dłużnika oraz jego książki rachunkowe;

12) przedmioty codziennego użytku, potrzebne dłużnikowi, które mogą być sprzedane tylko za bezcen, a dla dłużnika mają znaczną wartość użytkową;

13) przedmioty, mające służyć do pochowania zmarłego członka rodziny.

Art. 64.

§ 1. Przedmioty, stanowiące na podstawie przepisów prawa prywatnego przynależność nieruchomości lub rzeczy głównej, nie podlegają egzekucji oddzielnie od nieruchomości lub rzeczy głównej.

§ 2. Nie podlegają również egzekucji oddzielnie od całości przedmioty, niezbędne do utrzymania ruchu kopalni, kolei, komunikacji morskiej, śródlądowej, powietrznej lub telefonicznej, wreszcie do prowadzenia szpitala lub apteki.

Art. 65.

Nie podlegają egzekucji:

1) wsparcia, wyznaczone dłużnikowi dla poratowania jego lub jego rodziny z powodu choroby, śmierci lub innej klęski;

2) należności z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i zasiłki pieniężne z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia;

3) sumy i świadczenia w naturze, przeznaczone na pokrycie wydatków lub wyjazdów w sprawach służbowych;

4) stypendja na kształcenie się;

5) świadczenia, mające charakter nagród honorowych.

Art. 66.

Nie podlegają również egzekucji prawa, których wykonywanie związane jest wyłącznie z osobą dłużnika.

Art. 67.

Należności pośmiertne wypłacone tytułem zapomogi lub zaopatrzenia jednorazowego pod jakakolwiek nazwą albo

z tytułu ubezpieczenia kosztów pogrzebu, podlegają egzekucji tylko dla zaspokojenia kosztów pogrzebu.

Art. 68.

§ 1. Uposażenia służbowe i zaopatrzenia emerytalne (uposażenia emerytalne, pensje wdowie i sieroce) funkcjonarjuszów państwowych i samorządowych oraz zawodowych wojskowych; wynagrodzenia pracowników umysłowych i robotników, tudzież świadczenia powtarzające się, których celem jest zapewnienie utrzymania, należnego z tytułu alimentów, renty za utratę zdolności do pracy, ubezpieczenia, wsparcia lub z jakiegokolwiek innego tytułu prawnego — podlegają egzekucji w jednej piątej części, a dla zaspokojenia należności alimentarnych także w drugiej piątej części z tem, że zawsze suma stu pięćdziesięciu złotych miesięcznie wolna jest od egzekucji, chyba że dochodzone są należności alimentarne. Jeżeli dłużnik otrzymuje miesięcznie powyżej tysiąca pięciuset złotych, egzekucji podlegają nadto dwie trzecie części całej przewyżki.

§ 2. Przy zbiegu egzekucji należności alimentarnych z egzekucją innych należności, jedna piąta część podlega egzekucji za wszystkie długi ogółem, druga zaś część piąta na zaspokojenie samych tylko należności alimentarnych, o ileby pierwsza część na nie przy zbiegu z innemi wierzytelnościami nie wystarczała. W tym samym stosunku podlega egzekucji przewyżka ponad tysiąc pięćset złotych miesięcznie.

Art. 69.

§ 1. Dochody, wymienione w artykule poprzedzającym, oblicza się wraz z wszystkiemi dodatkami i wartością świadczeń w naturze, lecz po potrąceniu podatków, składek emerytalnych i opłat publicznych, należnych z ustawy.

§ 2. Jeżeli dłużnik, oprócz pracy daje także własne materjały, wartość tych materjałów odlicza się.

§ 3. Do ogólnej sumy dochodów nie wlicza się dodat-

ków, które dłużnik otrzymuje na utrzymanie członków rodziny.

§ 4. Jeżeli dłużnik otrzymuje dochody z kilku źródeł, wymienionych w artykule poprzedzającym, podstawę obliczenia stanowi suma dochodów.

Art. 70.

Dodatki, które dłużnik otrzymuje na utrzymanie pewnego oznaczonego członka rodziny, podlegają egzekucji tylko dla zaspokojenia należności alimentarnej tego członka.

Art. 71.

§ 1. Egzekucja należności pieniężnych, przypadających od Skarbu Państwa, jest dopuszczalna tylko celem zrealizowania umownego prawa zastawu lub umownej hipoteki. W innych przypadkach wierzyciel celem otrzymania należności pieniężnej składa tytuł egzekucyjny bezpośrednio odpowiedniemu urzędowi, który obowiązany jest niezwłocznie należność uiścić.

§ 2. To samo stosuje się odpowiednio do należności, przypadających od przedsiębiorstw państwowych „Polskie Koleje Państwowe" i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Art. 72.

Egzekucja należności pieniężnych, przypadających od związku komunalnego, nie może być skierowana do ruchomości, które są niezbędne do wykonywania zadań związku, ściśle związanych z bezpieczeństwem publicznem jakoteż do sum związku, znajdujących się w kasie związku lub w instytucjach finansowych.

TYTUŁ DRUGI.

PRZEPISY SZCZEGÓLNE O EGZEKUCJI.

Dział I.

Egzekucja należności pieniężnych.

ROZDZIAŁ I.

Egzekucja z ruchomości.

Oddział 1.

Zajęcie.

Art. 73.

Egzekucja z ruchomości należy do komornika tego sądu, w którego okręgu ruchomości znajdują się.

Art. 74.

§ 1 Do egzekucji z ruchomości komornik przystępuje przez ich zajęcie. Komornik, przystępując do zajęcia, doręcza dłużnikowi zawiadomienie o rozpoczęciu czynności.

§ 2. Zająć można ruchomości dłużnika, będące bądź w jego władaniu, bądź we władaniu samego wierzyciela, który do nich skierował egzekucję. Ruchomości dłużnika, będące we władaniu osoby trzeciej, można zająć tylko wówczas, gdy ona wyraźnie zgadza się na ich zajęcie.

§ 3. Nie należy zajmować więcej ruchomości ponad te, które są potrzebne do zaspokojenia należności i kosztów egzekucyjnych.

Art. 75.

§ 1. Egzekucja z ułamkowej części rzeczy ruchomej, będącej wspólną własnością kilku osób, odbywa się w sposób przewidziany dla egzekucji z ruchomości z zastrzeżeniem, że sprzedaży ulega tylko udział dłużnika we wspólnej ruchomości.

§ 2. Innym współwłaścicielom łącznie służy prawo żądania, aby była sprzedana cała rzecz.

Art. 76.

Jeżeli dłużnik przy zajęciu odmawia komornikowi wyjaśnień lub daje wyjaśnienia świadomie nieprawdziwe, sąd może na wniosek komornika skazać go na grzywnę do pięciuset złotych.

Art. 77.

§ 1. Komornik dokonywa zajęcia przez wciągnięcie zajętych rzeczy do protokółu.

§ 2. Komornik zawiadomi o zajęciu osoby trzecie, którym według wyjaśnień dłużnika służy prawo żądania zwolnienia zajętych przedmiotów od egzekucji.

Art. 78.

Jeżeli komornik musi dalszy ciąg zajęcia odroczyć, powinien, stosownie do okoliczności, poczynić zarządzenia, zapobiegające usunięciu ruchomości jeszcze nie zajętych.

Art. 79.

§ 1. Jeżeli wierzyciel żądał, by zajęcie odbyło się w jego obecności, komornik zawiadomi go o terminie, w którym zajęcie ma być dokonane.

§ 2. Jeżeli wierzyciel pomimo zawiadomienia nie stawił się, komornik dokona zajęcia w jego nieobecności.

§ 3. Jeżeli komornik, nie zawiadomiwszy wierzyciela, dokonał zajęcia w jego nieobecności, wierzyciel może żądać sprawdzenia zajecia z jego udziałem.

Art. 80.

§ 1. Jeżeli zajęte już ruchomości mają być zajęte na zaspokojenie innej jeszcze wierzytelności, komornik dokona nowego zajęcia przez zaznaczenie go w protokóle pierwszego zajęcia bez wciągania poszczególnych ruchomości do protokółu.

§ 2. Wierzyciel może żądać, aby komornik sprawdził ruchomości zajęte na podstawie protokółu; sprawdzenie to komornik stwierdzi w tymże protokóle.

Art. 81.

§ 1. Komornik oznacza w protokóle zajęcia wartość każdej zajętej ruchomości.

§ 2. Jeżeli komornik uzna, że dla należytego oszacowania trzeba przywołać biegłego, albo jeżeli wierzyciel lub dłużnik podnoszą zarzuty, oszacowanie przez biegłego odbędzie się w ostatnim tygodniu przed terminem licytacji.

§ 3. Każdy wierzyciel, przyłączający się do egzekucji, może żądać oszacowania przez biegłego.

§ 4. O terminie oszacowania komornik zawiadomi obie strony.

§ 5. Rzeczy ze złota, platyny i srebra nie mogą być oszacowane poniżej wartości kruszcu.

Art. 82.

§ 1. Do oszacowania, zarządzonego w myśl artykułu poprzedzającego, komornik powoła jednego biegłego. Jeżeli mają być oszacowane ruchomości rozmaitego rodzaju, a niema biegłego, któryby mógł oszacować wszystkie ruchomości,

komornik powoła biegłego do oszacowania każdej z odrębnych grup ruchomości.

§ 2. Strona, żądająca oszacowania przez biegłego, winna złożyć zgóry na koszty sumę odpowiednią, oznaczoną przez komornika.

Art. 83.

§ 1. Na każdej zajętej ruchomości komornik umieści znak, ujawniający nazewnątrz jej zajęcie, a jeżeli to nie jest możliwe, ujawni je w inny sposób nazewnątrz.

§ 2. Zajęte ruchomości komornik pozostawi we władaniu osoby, u której je zajął, jednak z ważnych przyczyn może w każdym stanie postępowania oddać je pod dozór innej osobie, nie wyłączając wierzyciela, choćby to było związane z koniecznością ich przeniesienia.

§ 3. Osoba, w której władaniu pozostawiono zajęte ruchomości, sprawuje obowiązki dozorcy.

§ 4. Dłużnikowi i każdemu dozorcy komornik doręcza odpis protokółu zajęcia.

Art. 84.

§ 1. Zajęte pieniądze użyte będą przez komornika na zaspokojenie wierzycieli, a jeżeli nie wystarczają na zaspokojenie wszystkich wierzycieli, złożone będą do depozytu sądowego celem podziału. Również złożone będą do depozytu sądowego, jeżeli został zgłoszony zarzut, iż osobie trzeciej służy do tych pieniędzy prawo, które stanowi przeszkodę do wydania ich wierzycielowi.

§ 2. Sąd wyda pieniądze wierzycielowi, jeżeli w ciągu dwóch tygodni nie będzie złożone orzeczenie właściwego sądu, unieważniające zajęcie lub zawieszające wydanie pieniędzy.

Art. 85.

§ 1. Jeżeli zajęte ruchomości pozostawiono w pomieszczeniu, należącem do dłużnika, i dozór powierzono jemu

samemu lub członkowi jego rodziny, razem z nim mieszkającemu lub pracującemu, dozorca ma prawo zwykłego używania rzeczy, byleby przez to rzecz nie straciła na wartości. To samo stosuje się do przypadku, gdy ruchomości zajęto u innej osoby i pozostawiono pod jej dozorem, o ile osoba ta uprawniona jest do używania rzeczy.

§ 2. W innych przypadkach dozorca nie ma prawa używać ruchomości, oddanej mu pod dozór.

Art. 86.

§ 1. Dozorca obowiązany jest przechowywać oddane mu pod dozór ruchomości z taką starannością, by nie straciły na wartości, i oddać je na wezwanie komornika lub stosownie do orzeczenia sądu, albo na zgodne wezwanie obu stron.

§ 2. Dozorca nie odpowiada za uszkodzenie przypadkowe lub wynikłe wskutek siły wyższej.

§ 3. Dozorca obowiązany jest zawiadomić komornika o zamierzonej zmianie miejsca przechowania ruchomości.

Art. 87.

§ 1. Dozorca może żądać zwrotu wydatków za przechowanie oraz wynagrodzenia za dozór odpowiednio do poniesionych trudów.

§ 2. Sumę wydatków i wysokość wynagrodzenia ustala komornik, o czem zawiadamia strony i dozorcę.

Art. 88.

§ 1. Komornik może z ważnych przyczyn zwolnić dozorcę i ustanowić innego dozorcę.

§ 2. Zmianę dozorcy zarządzi komornik po wysłuchaniu stron, chyba że konieczna jest natychmiastowa zmiana.

Art. 89.

Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia zajętych ruchomości podczas przewożenia albo przesyłki lub podczas ich prze-

chowywania u dozorcy, dłużnikowi nie służy żadne roszczenie do wierzyciela.

Art. 90.

Minister Sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia zarządzić utrzymywanie osobnych pomieszczeń do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości oraz ich sprzedaży.

Oddział 2.

Sprzedaż.

Art. 91.

Na wniosek wierzyciela komornik przystępuje do sprzedaży ruchomości. Sprzedaż odbywa się przez publiczna licytację.

Art. 92.

§ 1. Komornik wyznaczy termin licytacji tak, aby licytacja odbyła się między piętnastym a trzydziestym dniem od daty zajęcia albo od daty zgłoszenia przez wierzyciela wniosku o sprzedaż, jeżeli wniosek ten zgłoszony był po zajęciu.

§ 2. Komornik wyznaczy termin na dzień wcześniejszy, niż piętnasty od daty zajęcia, jeżeli ruchomości ulegają szybkiemu zepsuciu lub jeżeli wskutek opóźnienia sprzedaży straciłyby znacznie na wartości albo jeżeli przechowanie pociąga za sobą koszty zbyt wielkie w stosunku do ich wartości.

Art. 93.

§ 1. Papiery na okaziciela, pieniądze zagraniczne i inne ruchomości, mające cenę targową lub giełdową, komornik sprzeda z wolnej ręki po kursie dziennym. O ile sprzedaży nie da się osiągnąć w ciągu tygodnia, komornik na wniosek jednej ze stron prześle ją komornikowi innego sądu, znajdującego

się w większym ośrodku handlowym, celem ich sprzedaży z wolnej ręki za cenę targową lub giełdową, pod warunkiem wszakże, że strona żądająca złoży w terminie oznaczonym sumę potrzebną na koszty przesyłki. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia ruchomości podczas przewożenia albo przesyłki dłużnikowi nie służy żadne roszczenie do wierzyciela.

§ 2. Jeżeli sprzedaż z wolnej ręki nie dojdzie do skutku, komornik dokona sprzedaży przez publiczną licytację.

Art. 94.

W razie wniesienia skargi na zajęcie sąd nie jest uprawniony do wstrzymania sprzedaży ruchomości ulegających szybkiemu zepsuciu.

Art. 95.

§ 1. Licytacja odbędzie się w miejscu, gdzie się znajdują ruchomości.

§ 2. Licytacja na wniosek jednej ze stron odbędzie się w innem miejscu, jeżeli to może dać korzystniejszy wynik. W tym celu komornik zarządzi przewiezienie ruchomości na inne miejsce, a w razie potrzeby nawet prześle je komornikowi innego sądu. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia ruchomości podczas przewożenia albo przesyłki dłużnikowi nie służy żadne roszczenie do wierzyciela.

§ 3. Komornik odmówi przewozu lub przesyłki, jeżeli strona, która wniosek zgłosiła, nie złoży w terminie przez komornika oznaczonym sumy potrzebnej na koszty przewozu lub przesyłki.

Art. 96.

§ 1. Komornik ogłosi o licytacji przez obwieszczenie, w którem wymieni:

1) miejsce i czas licytacji;

2) ruchomości, które mają być sprzedane, z podaniem ich rodzaju;

3) miejsce i czas, kiedy można oglądać ruchomości.

§ 2. Odpisy obwieszczenia komornik doręczy stronom.

Art. 97.

Najpóźniej na trzy dni przed licytacją, a gdy licytacja ma się odbyć wcześniej, niż po piętnastu dniach od daty zajęcia, na jeden dzień przed licytacją, komornik umieści obwieszczenie o licytacji w budynku sądowym, na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie się ma odbyć licytacja, oraz prześle obwieszczenie do ogłoszenia w najbliższym urzędzie gminnym, a nadto, gdy uzna to za potrzebne, zarządzi ogłoszenie innym sposobem, w danej miejscowości przyjętym, celem rozpowszechnienia wiadomości o licytacji.

Art. 98.

§ 1. Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane, oznaczona jest na sumę wyższą niż pięćset złotych, komornik zamieści także jednorazowe obwieszczenie w dzienniku poczytnym w danej miejscowości. O ile to jest możliwe, zamiast poszczególnych obwieszczeń należy podawać zbiorowe obwieszczenia o terminach sprzedaży ruchomości, należących do różnych dłużników, choćby terminy te przypadały na różne dni.

§ 2. Na wniosek i koszt strony komornik zarządzi ogłoszenie również w inny, przez nią wskazany, a odpowiedni sposób.

Art. 99.

§ 1. Komornik rozpoczyna przetarg od wywołania ceny, która jest połową sumy oszacowania. Ta cena wywołania jest najniższą, za którą można zbyć ruchomości.

§ 2. Rzeczy ze złota, srebra i platyny wywołuje się w sumie oszacowania; nie mogą być one nabyte za cenę niższą.

Art. 100.

§ 1. Przetargu nie można rozpoczynać później niż w godzinę po czasie, oznaczonym w obwieszczeniu.

§ 2. W przetargu nie mogą uczestniczyć dłużnik, komornik oraz osoby, należące do organów bezpieczeństwa, obecne na licytacji w charakterze urzędowym.

Art. 101.

§ 1. Komornik wystawia na sprzedaż kolejno poszczególne ruchomości lub poszczególne grupy, obejmujące ruchomości tego samego rodzaju, a zarazem wymienia sumę oszacowania i cenę wywołania. Dłużnik może żądać, aby ruchomości były wystawione na sprzedaż w kolejności przez niego wskazanej.

§ 2. Przetarg odbywa się ustnie.

§ 3. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika licytacji, jeżeli inny uczestnik postąpił cenę wyższą.

Art. 102.

Jeżeli po wywołaniu nikt nie zaofiaruje przynajmniej ceny wywołania, komornik stwierdzi w protokóle, że licytacja nie doszła do skutku.

Art. 103.

Jeżeli suma osiągnięta ze sprzedaży części zajętych ruchomości wystarcza na zaspokojenie poszukiwanych należności, komornik przerwie licytację i zwolni pozostałe ruchomości z pod zajęcia.

Art. 104.

Komornik udzieli przybicia, czyli przyzna własność sprzedanej ruchomości, osobie, która zaofiarowała najwyższą cenę, jeżeli po trzykrotnem wezwaniu do dalszych postąpień nikt więcej nie zaofiarował.

Art. 105

§ 1. Wierzyciel lub dłużnik mogą zaskarżyć udzielone przybicie w razie naruszenia przepisów o publicznym charakterze licytacji, o najniższej cenie nabycia i o wyłączeniu od udziału w przetargu. Skarga powinna być zgłoszona do protokółu licytacji. Niema skargi na udzielenie przybicia ruchomości, ulegających szybkiemu zepsuciu.

§ 2. Od postanowienia sądu wydanego na skutek skargi niema środka odwoławczego.

§ 3. Gdyby sąd w ciągu dwóch tygodni skargi nie rozstrzygnął, nabywca może sie zrzec nabycia i odebrać zapłaconą sumę.

Art. 106.

§ 1. Nabywca obowiązany jest całą cenę nabycia, jeżeli nie przekracza ona dwudziestu tysięcy złotych, uiścić natychmiast po udzieleniu mu przybicia. Jeżeli ceny nie uiści, traci prawa, wynikające z przybicia, i nie może uczestniczyć w dalszym przetargu, a komornik wznowi niezwłocznie przetarg na tę samą ruchomość, rozpoczynając od ceny wywołania.

§ 2. Sąd na wniosek komornika nałoży na nabywcę który nie uiścił natychmiast całej ceny, grzywnę w wysokości jednej dziesiątej części ceny.

Art. 107.

Jeżeli cena nabycia przewyższa sumę dwudziestu tysięcy złotych, nabywca winien złożyć natychmiast jedną dziesiątą część tej ceny, resztę zaś do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w tym terminie nie zapłaci reszty ceny, traci złożoną jedną dziesiątą część, licytacja zaś uznana będzie za niedoszłą do skutku.

Art. 108.

Dziesiąta część ceny, ściągnięta od nabywcy w myśl dwóch poprzedzających artykułów, użyta będzie na zaspoko-

jenie wierzycieli, a gdyby to okazało się niepotrzebne, otrzyma ją dłużnik.

Art. 109.

§ 1. Nabywca, który zapłaci całą cenę, staje się właścicielem nabytej ruchomości i powinien ją natychmiast odebrać.

§ 2. Ruchomości sprzedanych nie wydaje się nabywcy, jeżeli do protokółu licytacji zgłoszono skargę na przybicie w przypadkach, gdy taka skarga jest dopuszczalna.

Art. 110.

§ 1. Jeżeli licytacja nie doszła do skutku, wierzyciel może w ciągu dwóch tygodni żądać wyznaczenia drugiej licytacji lub przejąć na własność niesprzedane ruchomości lub niektóre z nich w cenie nie niższej od sumy oszacowania.

§ 2. Jeżeli egzekucję prowadzi kilku wierzycieli, pierwszeństwo przejęcia ruchomości na własność służy temu, który ofiarował najwyższą cenę, a przy równej cenie temu, na którego żądanie wcześniej dokonano zajęcia. Oświadczenie o chęci przejęcia będzie uwzględnione tylko wtedy, gdy wierzyciel jednocześnie z wnioskiem złoży całą cenę. Własność ruchomości przechodzi na wierzyciela z chwilą zawiadomienia go o przyznaniu mu przejętej rzeczy.

§ 3. Jeżeli w ciągu dwóch tygodni nie zgłoszono wniosku o wyznaczenie drugiej licytacji, ani nie złożono oświadczenia o przejęciu ruchomości na własność, komornik umorzy postępowanie co do niesprzedanej ruchomości. W razie sprzecznych wniosków różnych wierzycieli, z których jedni żądają licytacji, a inni przejęcia na własność, wyznaczona będzie druga licytacja.

Art. 111.

Na drugiej licytacji cena wywołania wynosi jedną trzecią część oszacowania. Jeżeli i na tej licytacji nikt nie zaofiarował nawet ceny wywołania, albo jeżeli licytacja nie doszła do

skutku, wierzycielowi służy prawo przejęcia ruchomości na własność w cenie, wynoszącej połowę sumy oszacowania.

Art. 112.

W każdym stanie postępowania, jednak nie wcześniej, jak po upływie dwóch tygodni od zajęcia, komornik może na wniosek jednej ze stron i po wysłuchaniu drugiej strony, sprzedać zajęte ruchomości z wolnej ręki za cenę, która musi być conajmniej o jedną czwartą wyższa od sumy oszacowania.

Art. 113.

Nabywca, jeżeli jest jedynym wierzycielem egzekwującym, ma prawo swoją wierzytelność zaliczyć na cenę nabycia.

Art. 114.

Nabywca nie może domagać się ani unieważnienia nabycia, ani zmniejszenia ceny nabycia z powodu wad ruchomości lub z powodu pokrzywdzenia.

Oddział 3.

Wyjawienie majątku.

Art. 115.

§ 1. Jeżeli z protokółu zajęcia wynika, że z ruchomości należność nie będzie w całości zaspokojona, albo jeżeli osoby trzecie zgłosiły prawa, uzasadniające zwolnienie zajętych ruchomości od egzekucji, a dłużnik nie ma w swem władaniu innych ruchomości, wystarczających na zaspokojenie, sąd na wniosek wierzyciela nakaże dłużnikowi złożenie wykazu swego majątku oraz przysięgi, że ze swego majątku świadomie niczego nie zataił i że wykaz jest prawdziwy i zupełny.

§ 2. Złożenia wykazu i przysięgi nie może żądać wierzyciel, którego tytułem jest orzeczenie nieprawomocne.

Art. 116.

Wierzyciel, choćby egzekucji z ruchomości dłużnika nie rozpoczął, może na podstawie tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego klauzulą wykonalności, żądać złożenia wykazu i przysięgi, jeżeli uprawdopodobni, że egzekucja z ruchomości nie da zaspokojenia jego należności.

Art. 117.

§ 1. Wniosek o nakazanie dłużnikowi złożenia wykazu i przysięgi sąd rozpozna na posiedzeniu niejawnem po wezwaniu i wysłuchaniu stron, o ile się stawią, a przysięgę odbierze po uprawomocnieniu się postanowienia.

§ 2. W wezwaniu do dłużnika będzie wymieniona treść przepisów o skutkach niestawiennictwa oraz o skutkach niezłożenia wykazu lub przysięgi, tudzież o skutkach odmowy odpowiedzi na zadane pytania.

Art. 118.

§ 1. W wykazie dłużnik powinien podać miejsce, w którem się znajdują przedmioty majątkowe, oraz wskazać tytuły prawne i środki dowodowe, dotyczące wymienionych w wykazie wierzytelności i innych praw majątkowych.

§ 2. Sąd oraz, za jego zezwoleniem, wierzyciel może zadawać dłużnikowi przed przysięgą inne jeszcze pytania, zmierzające do wykrycia przedmiotów i praw, do których mogłaby być skierowana egzekucja.

Art. 119.

§ 1. Jeżeli dłużnik bez usprawiedliwiającej go przyczyny nie stawił się do złożenia wykazu i przysięgi, albo stawił sie, lecz nie złożył wykazu, bądź odmówił odpowiedzi lub

złożenia przysięgi, sąd na wniosek wierzyciela zastosuje do dłużnika przymus osobisty według odpowiednich przepisów niniejszej ustawy oraz zagrozi mu dalszym przymusem na przypadek, gdyby w ciągu tygodnia po zwolnieniu, nie dopełnił włożonego na niego obowiązku.

§ 2. Przepisy te mają zastosowanie również w dalszem postępowaniu.

§ 3. Przymus osobisty na podstawie każdego poszczególnego postanowienia nie może trwać dłużej niż dwa tygodnie, ogólny zaś czas trwania przymusu nie może przekraczać sześciu miesięcy.

Art. 120.

§ 1. W czasie trwania przymusu osobistego dłużnik może domagać się stawienia go przed sąd w godzinach urzędowych celem złożenia wykazu i przysięgi. Sąd, nie wzywając wierzyciela, niezwłocznie przyjmie wykaz i odbierze przysięgę, poczem zwolni dłużnika.

§ 2. Wierzyciel, który nie był obecny przy tych czynnościach, może żądać ponownego wezwania dłużnika celem zadania mu pytań, zmierzających do wykrycia przedmiotów, do których mogłaby być skierowana egzekucja. Niestawiennictwo dłużnika lub odmowa odpowiedzi pociąga za sobą skutki, w poprzedzającym artykule wymienione.

Art. 121.

Dłużnik, który złożył przysięgę lub odbył przymus osobisty w ciągu sześciu miesięcy, obowiązany jest do złożenia nowej przysięgi na żądanie tego samego lub innego wierzyciela tylko wtedy, gdy wierzyciel uprawdopodobni, że dłużnik nabył później majątek, do którego może być skierowana egzekucja, albo gdy od czasu złożenia przysięgi lub odbycia przymusu osobistego upłynął okres lat pięciu.

Art. 122.

Nie składa wykazu majątku i przysięgi osoba, znajdująca się pod opieką. Obowiązek ten ciąży na opiekunie.

ROZDZIAŁ II.

Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych.

Art. 123.

§ 1. Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych należy do komornika sądu, w którego okręgu dłużnik ma zamieszkanie, a jeżeli w Polsce nie ma zamieszkania — do komornika sądu, w którego okręgu dłużnik przebywa, a gdy miejsca te nie są znane — do komornika sądu. w którego okręgu dłużnik ma przedsiębiorstwo. Wszakże egzekucja z innych praw majątkowych poza wierzytelnością należy przedewszystkiem do komornika, w którego okręgu prawo jest wykonywane.

§ 2. Jeżeli dłużnik nie ma w Polsce ani zamieszkania, ani miejsca pobytu, ani przedsiębiorstwa, egzekucja należy do komornika sądu, w którego okręgu znajduje się rzecz, stanowiąca zabezpieczenie wierzytelności lub innego prawa majątkowego. Gdy zabezpieczenia niema, egzekucja należy do komornika sądu, w którego okręgu ma zamieszkanie osoba, zobowiązana wobec dłużnika (dłużnik wierzytelności lub innego prawa majątkowego), a jeżeli osoba ta nie ma zamieszkania— do komornika sądu, w którego okręgu ona przebywa, w braku zaś i tych podstaw — do komornika sądu, w którego okręgu osoba ta ma przedsiębiorstwo.

Art. 124.

Egzekucja z wierzytelności i innych praw majątkowych, zabezpieczonych hipotecznie na nieruchomości, należy do komornika sądu, w którego okręgu nieruchomość jest położona.

Atr. 125.

§ 1. Egzekucja z wierzytelności i innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu, przenoszonego

przez indos, lub dokumentu, na nazwisko oznaczonej osoby wystawionego, którego posiadanie jest koniecznym warunkiem wykonania prawa, należy do komornika, w którego okręgu dokument się znajduje.

§ 2. Gdy wierzyciel zgłasza wniosek o zajecie ruchomości, ten sam komornik, na podstawie tegoż wniosku, dokona zajęcia wierzytelności lub innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu, jeżeli znajdzie dokument w posiadaniu dłużnika.

Art. 126.

§ 1. Do egzekucji wierzytelności lub innego prawa majątkowego komornik przystępuje przez ich zajęcie. Celem zajęcia komornik:

1) zawiadomi dłużnika, że nie wolno mu zajetej sumy lub innego świadczenia odebrać, ani niemi rozporządzać, jak również nie wolno mu rozporządzać zabezpieczeniem dla nich ustanowionem;

2) wezwie dłużnika wierzytelności lub prawa, aby należnej od niego sumy lub świadczenia nie uiszczał dłużnikowi egzekwowanemu, a należne sumy złożył komornikowi lub do depozytu sądowego;

§ 2. Jednocześnie komornik wezwie dłużnika zajętej wierzytelności lub prawa, aby w ciągu tygodnia złożył oświadczenie:

1) czy dłużnikowi należy się od niego zajęta wierzytelność lub czy uznaje zajęte prawo;

2) czy zajętą wierzytelność uiści, czy też odmawia uiszczenia i z jakiej przyczyny;

3) czy i w jakim sądzie lub przed jaka władzą toczy się albo toczyła się sprawa o zajętą wierzytelność lub prawo.

§ 3. Zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia wezwania dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa.

§ 4. Koszty, związane ze złożeniem oświadczenia, wierzyciel obowiązany jest zwrócić na żadanie dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa.

Art. 127.

Skutki zajęcia powstają, chociażby wezwanie nie było jeszcze doręczone dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa, jeżeli zawiadomienie o zajęciu doręczone było jednej z osób, biorących udział w akcie prawnym, dotyczącym pomienionej wierzytelności lub prawa, a kontrahent tej osoby o tem wiedział.

Art. 128.

Jeżeli prawo majątkowe, które ma być zajęte, jest tego rodzaju, iż niema oznaczonej osoby, obciążonej obowiazkiem wobec dłużnika, zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia zawiadomienia dłużnikowi.

Art. 129.

Na żądanie wierzyciela komornik sporządzi opis zajętego prawa majątkowego.

Art. 130.

§ 1. Jeżeli ma być zajęta wierzytelność, przypadająca dłużnikowi od Skarbu Państwa lub zwiazku komunalnego, albo od instytucyj i funduszów w ich zarządzie będących, za dłużnika wierzytelności uważa się urząd, który powołany jest do wydania polecenia wypłaty. Na żądanie wierzyciela, wezwanie doręczone będzie także kasie, która ma dokonać wypłaty dłużnikowi; kasa wstrzyma wypłatę, choćby już otrzymała polecenie wypłacenia dłużnikowi należnej sumy.

§ 2. Wskazanie urzędu, który jest powołany do wydania polecenia wypłaty, i kasy, która ma dokonać wypłaty, jest obowiązkiem wierzyciela.

Art. 131.

Dłużnik zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego, który na wezwanie komornika nie złożył należytego oświadczenia, niezależnie od odpowiedzalności według zasad

prawa cywilnego, za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę, na wniosek wierzyciela skazany będzie na grzywnę do dwustu złotych przez sąd grodzki swego miejsca zamieszkania.

Art. 132.

§ 1. Wierzyciel do wysokości przypadającej mu sumy z mocy samego zajęcia, może wykonać wszelkie prawa dłużnika celem poszukiwania zajętej sumy lub świadczenia.

§ 2. Na żądanie wierzyciela komornik wyda mu odpowiednie zaświadczenie.

§ 3. Wierzyciel, wnoszący pozew przeciwko dłużnikowi zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego, powinien przypozwać innych wierzycieli, którzy zajęli tę samą wierzytelność lub prawo, oraz dłużnika egzekwowanego.

Art. 133.

§ 1. Na wniosek wierzycela komornik odbierze dłużnikowi dokumenty, stanowiące dowód wierzytelności lub innego prawa majątkowego i złoży je do depozytu sadowego.

§ 2. Jeżeli wierzyciel zgłasza wniosek, aby odebranie odbyło się w jego obecności, komornik zawiadomi go o terminie tej czynności. W razie niestawienia sie wierzyciela czynność nie będzie dokonana.

§ 3. Dłużnik obowiązany jest udzielić wierzycielowi wszelkich wyjaśnień, potrzebnych do dochodzenia praw przeciwko dłużnikowi zajetej wierzytelności lub prawa.

Art. 134.

§ 1. Zajęcie wierzytelności lub innego prawa majątkowego, związanych z posiadaniem dokumentu, odbywa się przez odebranie dokumentu dłużnikowi lub osobie trzeciej, która zgodzi się na wydanie dokumentu.

§ 2. Zajęcie wierzytelności lub prawa jest dokonane chwila spisania protokółu, stwierdzającego odebranie dokumentu.

§ 3. O dokonaniu zajęcia komornik zawiadomi wierzyciela i dłużnika.

Art. 135.

§ 1. Jeżeli wierzytelność związana z posiadaniem dokumentu może być zaraz lub po wypowiedzeniu odebrana, komornik dokona wypowiedzenia i podejmie poszukiwaną sumę. Również dokona czynności zachowawczych na wniosek wierzyciela lub dłużnika, jeżeli zajdzie tego potrzeba.

§ 2. W razie potrzeby innych czynności celem ściągnięcia zajętej wierzytelności, wierzyciel lub dłużnik mogą za pośrednictwem komornika zgłosić do sądu wniosek o ustanowienie kuratora. Sąd może kuratorem ustanowić także wierzyciela.

§ 3. To samo stosuje się odpowiednio do innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu.

Art. 136.

§ 1. Następne zajęcia wierzytelności lub prawa majątkowego, związanych z posiadaniem dokumentu, będą dokonywane przez zaznaczenie na protokóle pierwszego zajęcia.

§ 2. O nowem zajęciu należy zawiadomić oprócz dłużnika i wierzyciela także i poprzednich wierzycieli.

Art. 137.

§ 1. Gdy zajęte zostało prawo, z mocy którego mają być wydane dłużnikowi ruchomości, będą one wydane komornikowi w miejscu, gdzie miały być wydane dłużnikowi. Zajęcie ruchomości dokonane jest przez samo zajęcie prawa.

§ 2. Dalsza egzekucja z tych ruchomości prowadzona będzie według przepisów o egzekucji z ruchomości.

Art. 138.

§ 1. Gdy zajęte zostało prawo, z mocy którego ma być wydana nieruchomość, komornik wydaną mu nieruchomość

odda dłużnikowi, a w razie potrzeby ustanowionemu przez siebie dozorcy.

§ 2. Dalsza egzekucja z tej nieruchomości prowadzona będzie według przepisów o egzekucji z nieruchomości.

Art. 139.

§ 1. Gdy zajęte zostało prawo, z mocy którego dłużnik może żądać działu majątku, zajęcie w stosunku do dłużnika obejmuje ruchomości, nieruchomości, wierzytelności i prawa, które przy dziale dłużnikowi przypadną. Jeżeli wierzyciel w ciągu miesiąca po ukończeniu działu nie rozpocznie egzekucji z mienia przypadłego dłużnikowi, przedmioty majątkowe, do których egzekucji nie skierował, będą wolne od zajęcia.

§ 2. O zajęciu komornik zawiadomi wskazane przez wierzyciela osoby, przeciwko którym dłużnikowi służy prawo żądania działu.

Art. 140.

Gdy zajęte zostało prawo, z mocy którego osoba, obciążona obowiązkiem, ma według wyboru dłużnika egzekwowanego albo zapłacić sumę pieniężną, albo spełnić inne świadczenie, prawo wyboru przechodzi na wierzyciela, jeżeli dłużnik, wezwany przez komornika do dokonania wyboru, w ciągu tygodnia z tego prawa nie skorzystał.

Art. 141.

Jeżeli po zajęciu prawa majątkowego wykonanie praw dłużnika przez wierzyciela natrafia na znaczne trudności, sąd na wniosek wierzyciela lub dłużnika wyznaczy kuratora celem wykonania tych praw. Do sądu należy też bliższe oznaczenie czynności kuratora.

Art. 142.

Jeżeli wierzytelność lub prawo majątkowe jest zabezpieczone poręczeniem albo zastawem, nie wpisanym do księgi hi-

potecznej; komornik na wniosek wierzyciela zawiadomi także poręczyciela albo właściciela przedmiotu lub prawa, zastawem obciążonego, iż zajętej sumy lub świadczenia nie wolno uiścić dłużnikowi.

Art. 143.

§ 1. Zajęcie wierzytelności lub innego prawa majątkowego, zabezpieczonych wpisem hipotecznym, dokonywa się na wniosek wierzyciela przez odpowiedni wpis do księgi hipotecznej.

§ 2. Jeżeli właściciel nieruchomości odpowiedzialny jest tylko rzeczowo, komornik na żądanie wierzyciela dokona osobno zajęcia u dłużnika osobistego.

Art. 144.

Zajęcie sum, płatnych perjodycznie, obejmuje także wypłaty przyszłe, o ile to jest potrzebne do zaspokojenia wierzyciela.

Art. 145.

Zajęcie płac i innych sum, przypadających ze stosunku służbowego, obowiązuje bez potrzeby ponownego zajęcia także osobę, na którą przeszły obowiązki poprzedniego służbodawcy, o ile osoba ta o zajęciu wiedziała.

Art. 146.

Jeżeli obowiązek dłużnika zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego zależy od świadczenia wzajemnego, które ma spełnić dłużnik egzekwowany, a które polega na wydaniu rzeczy, znajdującej się w jego władaniu, sąd na wniosek wierzyciela i po wysłuchaniu osób zainteresowanych poleci komornikowi odebranie tej rzeczy dłużnikowi egzekwowanemu, o ile jego obowiązek wydania rzeczy dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa jest już orzeczony prawomocnym wyrokiem lub stwierdzony innym tytułem egzekucyjnym.

Art. 147.

§ 1. Jeżeli wykonanie zajętego prawa majątkowego dłużnika nie doprowadza do zaspokojenia wierzyciela, sąd może na jego wniosek nakazać sprzedaż prawa, chyba że wyrządziłaby ona znaczną szkodę dłużnikowi.

§ 2. Do sprzedaży stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży ruchomości.

§ 3. Przepisy powyższe nie dotyczą wierzytelności pieniężnych.

ROZDZIAŁ III.

Egzekucja z nieruchomości.

Oddział 1.

Zajęcie.

Art. 148.

§ 1. Egzekucja z nieruchomości należy do komornika tego sądu, w którego okręgu nieruchomość jest położona.

§ 2. Jeżeli nieruchomość jest położona w okręgach kilku sądów, wybór sądu należy do wierzyciela. Wszakże z postępowaniem, wszczętem przez jednego wierzyciela, połączone będą postępowania, wszczęte przez innych wierzycieli. W tym celu komornik, który rozpoczął egzekucję, o wszczęciu a następnie o ukończeniu egzekucji zawiadomi komornika, do którego, stosownie do paragrafu poprzedzającego, mogłaby należeć egzekucja.

Art. 149.

Na skutek wniosku wierzyciela o wszczęcie egzekucji z nieruchomości, we wniosku wymienionej, komornik wzywa dłużnika, aby zapłacił dług w ciągu dwóch tygodni pod rygorem przystąpienia do opisu i oszacowania.

Art. 150.

§ 1. Egzekucja z ułamkowej części nieruchomości hipotekowanej może być prowadzona przeciwko współwłaścicielowi tylko wówczas, gdy część ta nie jest obciążona łącznie z innemi częściami nieruchomości. Jeżeli cała nieruchomość obciążona jest hipoteką, wierzyciel hipoteki tej może wnieść o jej podział odpowiednio do wartości poszczególnych części ułamkowych.

§ 2 Wierzyciel, mający zabezpieczenie na części, do której skierowano egzekucję, oraz na innych częściach może odpowiednio do poszczególnych części podzielić zabezpieczenie swojej wierzytelności; w tym przypadku może być wszczęta egzekucja z ułamkowej części nieruchomości z uwzględnieniem tak podzielonego zabezpieczenia.

§ 3. Opisowi i oszacowaniu ulega cała nieruchomość, sprzedaży zaś tylko część, należąca do dłużnika. Przepis ten ma zastosowanie także do nieruchomości niehipotekowanej.

Art. 151.

§ 1. Jednocześnie z wysłaniem dłużnikowi wezwania, komornik przesyła władzy hipotecznej wniosek o dokonanie wpisu o wszczętej egzekucji w księdze hipotecznej nieruchomości, do której egzekucja jest skierowana. Prawo zgłoszenia tego wniosku służy także wierzycielowi.

§ 2. Jeżeli nieruchomość nie ma urządzonej księgi hipotecznej, komornik o wszczęciu egzekucji zawiadamia sąd grodzki według miejsca położenia nieruchomości. celem wciągnięcia odpowiedniej wzmianki do wykazu zajętych nieruchomości niehipotekowanych.

Art. 152.

§ 1. Nieruchomość w stosunku do dłużnika jest zajęta z chwilą doręczenia mu wezwania. W stosunku do tegoż dłużnika, jako też w stosunku do osób trzecich, nieruchomość jest zajęta z chwilą dokonania wpisu w księdze hipotecznej albo

wciągnięcia wzmianki do wykazu zajętych nieruchomości niehipotekowanych.

§ 2. Jednak w stosunku do każdego, kto wiedział o wszczęciu egzekucji, skutki zajęcia powstają z chwilą, gdy o wszczęciu egzekucji powziął wiadomość, chociażby wezwanie nie było jeszcze wysłane dłużnikowi, albo wpis w księdze hipotecznej lub wzmianka w wykazie zajętych nieruchomości nie były jeszcze dokonane.

Art. 153.

§ 1. Postępowanie egzekucyjne, dotyczące kilku nieruchomości tego samego dłużnika, komornik może przed ukończeniem opisu połączyć, na wniosek jednej ze stron, w jedno postępowanie, jeżeli połączenie przyczyni się do uproszczenia dalszego postępowania albo do korzystniejszej sprzedaży nieruchomości lub zmniejszenia kosztów, a niema przeszkód natury prawnej lub gospodarczej.

§ 2. Jednak. jeżeli postępowanie dotyczy jednej lub kilku nieruchomości, położonych w okręgach różnych sądów grodzkich, połączenie zarządzi sąd okręgowy, bezpośrednio przełożony nad sądem grodzkim, w którego okręgu postępowanie było wcześniej wszczęte.

Art. 154.

Postępowanie egzekucyjne, dotyczące części ułamkowych tej samej nieruchomości, oraz postępowania, dotyczące cześci nieruchomości i jej całości, mogą być połączone przez komornika w jedno postępowanie.

Art. 155.

Wierzyciel, który skierował egzekucję do nieruchomości po jej zajęciu przez innego wierzyciela, przyłącza się do postępowania wszczętego wcześniej i nie może żądać powtórzenia czynnosci już dokonanych; pozatem ma te same prawa, co i pierwszy wierzyciel.

Art. 156.

Celem dopilnowania praw osoby, której miejsce pobytu nie jest znane i której z powodu nieobecności nie można dokonać doręczeń, sąd, na wniosek komornika, który w razie potrzeby wniosek ten zgłosi z urzędu, ustanowi kuratora do zastępowania osoby nieobecnej. Kurator obowiązki swe sprawować będzie także w interesie wszystkich innych osób, którym w dalszym toku postępowania doręczenia nie będą mogły być dokonane. Wspólny kurator może zastępować tylko osoby, których interesy nie są między sobą sprzeczne.

Art. 157.

§ 1. Zajęcie nieruchomości obejmuje wszelkie jej przynależności i prawa, wynikające z umów ubezpieczenia przedmiotów, podlegających zajęciu, tudzież należności z tychże umów już przypadające, o ile według treści umowy przeznaczone były na przywrócenie do poprzedniego stanu.

§ 2. Zajęcie obejmuje także wprowadzone później przynależności oraz dokonane budowania i sadzenia, jak również prawa z umów ubezpieczenia później zawartych.

Art. 158.

§ 1. Komornik, powziąwszy wiadomość, że przedmioty podpadające pod zajęcie zostały ubezpieczone, zawiadomi o wszczęciu egzekucji zakład ubezpieczeń i wezwie go, aby należną lub mającą przypaść sumę odszkodowania złożył do depozytu sądowego.

§ 2. Na wniosek dłużnika sąd, stosownie do okoliczności, może zarządzać wypłaty ze złożonej sumy na cele przywrócenia do poprzedniego stanu.

Art. 159.

§ 1. Zbycie nieruchomości po zajęciu nie ma wpływu na dalsze postępowanie.

§ 2. Nabywca może uczestniczyć w postępowaniu w cha-

rakterze dłużnika. W każdym razie akty postępowania są ważne tak w stosunku do dłużnika, jak i w stosunku do nabywcy.

Art. 160.

Obciążenie nieruchomości po zajęciu nie ma skutków w stosunku do wierzycieli, biorących udział w postępowaniu egzekucyjnem, jakoteż do nabywcy na licytacji.

Art. 161.

§ 1. Zajętą nieruchomość pozostawia się w zarządzie dłużnika, który co do sposobu zarządu stosować się będzie do przepisów o zarządzie przymusowym w drodze zabezpieczenia.

§ 2. Jeżeli dłużnik nie stosuje się do powyższych przepisów, sąd na wniosek wierzyciela lub innej osoby, która ma prawo do zaspokojenia z zajętej nieruchomości, odejmie dłużnikowi zarząd i ustanowi zarządcę, który również obowiązany jest stosować się do przepisów o zarządzie przymusowym.

§ 3. Osiągnięty czysty dochód dołącza się do ceny, która będzie uzyskana za nieruchomość.

Art. 162.

Od chwili zajęcia dłużnik nie może zbywać ani zastawiać rzeczy, będących przynależnością zajętej nieruchomości, z wyjątkiem jedynie takiego zbycia, które jest niezbędne dla podtrzymania prawidłowego gospodarstwa.

Art. 163.

§ 1. Z powództwa wierzyciela albo innej osoby, która ma prawo do zaspokojenia z zajętej nieruchomości (uczestnika), jak również z powództwa nabywcy nieruchomości na licytacji, będą unieważnione umowy, dotyczące tejże nieruchomości lub

nawet tylko jej przynależności, jeżeli kontrahent dłużnika działał w złej wierze.

§ 2. W tym przypadku właściwość sądu oznacza się według siedziby sądu, którego komornik prowadzi egzekucję.

Oddział 2.

Opis i oszacowanie.

Art. 164.

Po upływie miesiąca od daty doręczenia dłużnikowi wezwania o zapłatę długu, komornik przystępuje do opisu i oszacowania nieruchomości.

Art. 165.

Przy wniosku o dokonanie opisu i oszacowania wierzyciel powinien:

1) złożyć wyciąg z wykazu hipotecznego, a jeżeli nieruchomość jest niehipotekowana — zaświadczenie władzy administracyjnej państwowej lub samorządowej, że dłużnik jest właścicielem lub posiadaczem nieruchomości; przy nieruchomościach zaś wciągniętych do katastru — nadto wyciąg z katastru;

2) wskazać miejsce zamieszkania osób, które należy zawiadomić o terminie opisu i oszacowania.

Art. 166.

§ 1. O terminie opisu i oszacowania komornik zawiadamia dłużnika, wierzyciela, osoby, mające prawa zabezpieczone hipotecznie oraz innych uczestników, o których ma już wiadomość, tudzież osoby, mające rzeczowo obowiązujące prawo odkupu (wykupu) lub pierwokupu (pierwszeństwo kupna), a nadto osoby zobowiązane z tytułu praw rzeczowych do nieruchomości przywiązanych.

§ 2. Komornik wezwie przez obwieszczenia publiczne także wszystkie inne osoby, aby przed ukończeniem opisu zgło-

siły swoje prawa do nieruchomości lub jej przynależności, jeżeli ich prawa stanowią przeszkodę do egzekucji.

§ 3. Obwieszczenia umieszczone będą w budynku sądowym i będą przesłane zarządowi gminnemu miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona, celem wywieszenia w urzędzie gminnym oraz celem ogłoszenia także w sposób, w tej miejscowości zwyczajem przyjęty.

§ 4. Doręczenia i obwieszczenia dokonane być powinny nie później, niż na dwa tygodnie przed terminem rozpoczęcia opisu.

Art. 167.

§ 1. Dłużnik przed terminem opisu i oszacowania może zgłosić wniosek, aby na licytację wystawiona była tylko wydzielona z nieruchomości część, której cena wywołania wystarcza na zaspokojenie wierzyciela egzekwującego. Do wniosku dłużnik powinien dołączyć akt, stwierdzający zgodę osób, mających prawa rzeczowe na nieruchomości. Wniosek będzie rozstrzygnięty po oszacowaniu nieruchomości.

§ 2. W razie uwzględnienia wniosku, dalsze postępowanie co do reszty nieruchomości będzie zawieszone do czasu licytacji wydzielonej części.

Art. 168.

W protokóle opisu i oszacowania komornik wymieni:

1) oznaczenie nieruchomości, jej granice lub oznaczenie katastralne, a w miarę możności jej obszar oraz oznaczenie hipoteczne, jeżeli nieruchomość ma założoną księgę hipoteczną;

2) przynależności, budowle i inne urządzenia ze wskazaniem ich przeznaczenia gospodarczego;

3) stwierdzone prawa i ciężary;

4) umowy ubezpieczenia;

5) osoby, w których posiadaniu znajduje się nieruchomość lub jej przynależność;

6) umowy dzierżawy lub zastawu z zaznaczeniem, czy nieruchomość oddana jest w najem;

7) oszacowanie z podaniem jego podstaw;

8) zgłoszone prawa do nieruchomości;

9) inne dla oznaczenia lub oszacowania nieruchomości istotne szczegóły.

Art. 169.

§ 1. We wniosku o dokonanie opisu wierzyciel może oszacować nieruchomość, o czem będzie umieszczona wzmianka w zawiadomieniu o terminie opisu, doręczonem dłużnikowi i uczestnikom.

§ 2. Oszacowanie przez wierzyciela będzie przyjęte za podstawę licytacji, jeżeli na trzy dni przed terminem opisu nie sprzeciwia się temu dłużnik i uczestnicy.

§ 3. Dłużnik nie może sprzeciwić się oszacowaniu, ustalonemu w umowie z wierzycielem, uczestnicy zaś nie mogą żądać, aby oszacowanie było wyższe od oszacowania umownego.

Art. 170.

Jeżeli oszacowanie nie będzie dokonane w sposób wskazany w artykule poprzedzającym, komornik powoła jednego lub kilku biegłych.

Art. 171.

§ 1. W oszacowaniu biegły poda osobno wartość nieruchomości, jej przynależności, urządzeń i praw do niej przywiązanych, a osobno wartość sprzedażna całości, tudzież wartość części nieruchomości, która według wniosku dłużnika może być wydzielona i wystawiona na licytacje oddzielnie.

§ 2. Biegły poda również, w razie potrzeby, wartość pieniężną poszczególnych praw, które z sumy uzyskanej za nieruchomość mają być zaspokojone, w szczególności zaś — świadczeń z tytułu takich praw.

Art. 172.

W przypadku, gdy zostały zgłoszone prawa osób trzecich do nieruchomości, jej przynależności lub urządzeń, albo

gdy rzeczy te znajdują się w posiadaniu osób trzecich, będzie oznaczona wartość osobno rzeczy spornej, osobno całości po wyłączeniu rzeczy spornej, wreszcie osobno wartość całości wraz z tą rzeczą.

Art. 173.

Po dokonaniu opisu i oszacowania, komornik przedstawi akta sądowi, który po wysłuchaniu w razie potrzeby stron i uczestników, rozpozna zgłoszone zarzuty i ustali postanowieniem przedmiot licytacji, jego oszacowanie, tudzież wartość praw, które z sumy uzyskanej za nieruchomość mają być zaspokojone kwotą pieniężną.

Oddział 3.

Obwieszczenie o licytacji.

Art. 174.

§ 1. Komornik sądu, w którego okręgu toczy się egzekucja, ogłasza o licytacji przez obwieszczenie.

§ 2. Na wniosek wierzyciela lub dłużnika albo uczestnika sąd może postanowić, że licytacja odbędzie się w innym sądzie, przez komornika tam urzędującego, jeżeli wartość nieruchomości przekracza pięćdziesiąt tysięcy złotych i jeżeli w ten sposób można spodziewać się lepszych wyników licytacji. W tym przypadku o licytacji ogłasza komornik, który ma przeprowadzić licytację.

§ 3. Sąd, w którego okręgu ma się odbyć licytacja, jest właściwy w dalszym toku postępowania z wyjątkiem postępowania, obejmującego podział funduszów osiągniętych za nieruchomość.

Art. 175.

Sąd może na wniosek wierzyciela lub dłużnika albo uczestnika postanowić, że licytacja odbędzie się w miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona.

Art. 176.

Termin licytacji nie może być wyznaczony na dzień wcześniejszy, niż po upływie dwóch miesiecy od ukończenia opisu i oszacowania.

Art. 177.

W obwieszczeniu o licytacji wskazać należy:

1) nieruchomość, która ma być sprzedana, z oznaczeniem jej przeznaczenia gospodarczego, miejsca jej położenia, imienia i nazwiska dłużnika oraz z wymienieniem ksiegi hipotecznej i miejsca przechowania tej księgi;

2) czas i miejsce licytacji;

3) sumę oszacowania i cenę wywołania;

4) wysokość rękojmi, jaką licytant, przystępując do przetargu, powinien złożyć z zaznaczeniem, że rękojmia powinna być złożona w gotowiźnie albo w papierach wartościowych, w których wolno lokować fundusze małoletnich i które notowane są na giełdzie.

Nadto w obwieszczeniu należy podać:

5) że przy licytacji będą zachowane ustawowe warunki licytacyjne, o ile dodatkowem publicznem obwieszczeniem nie bedą podane do wiadomości warunki odmienne;

6) że prawa osób trzecich nie będą przeszkodą do licytacji i przysądzenia własności na rzecz nabywcy bez zastrzeżeń, jeżeli osoby te przed rozpoczęciem przetargu nie złożą dowodu, że wniosły pozew o zwolnienie nieruchomości lub jej części od egzekucji i że uzyskały postanowienie właściwego sądu, nakazujące zawieszenie egzekucji;

7) że w ciągu ostatniego tygodnia przed licytacją wolno oglądać nieruchomość w dni powszednie od godziny ósmej do osiemnastej.

Art. 178.

Obwieszczenie o licytacji będzie doręczone:

1) wierzycielowi i dłużnikowi;

2) uczestnikom i osobom, mającym rzeczowo obowiązu-

jące prawo odkupu (wykupu) lub pierwokupu (pierwszeństwo kupna);

3) właściwemu okręgowemu urzędowi ziemskiemu i Państwowemu Bankowi Rolnemu, stosownie do ustawy o wykonaniu reformy rolnej;

4) organom władzy publicznej i instytucjom publicznym, powołanym do zgłaszania należności z tytułu podatków i innych opłat publicznych. Jednocześnie należy je wezwać, aby najpóźniej w terminie licytacji zgłosiły podatki i opłaty, należne po dzień licytacji, pod rygorem utraty mogącego im służyć z ustawy pierwszeństwa zaspokojenia.

Art. 179.

§ 1. Obwieszczenie o licytacji będzie przynajmniej na miesiąc przed licytacją wywieszone w budynku sądowym oraz ogłoszone w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnionym, jak również będzie przesłane zarzadowi gminnemu miejscowości, gdzie nieruchomość jest położona, celem wywieszenia w urzedzie gminnym i ogłoszenia także w sposób w tej miejscowości zwyczajem przyjęty.

§ 2. Na żądanie wierzyciela, dłużnika oraz uczestnika nastąpi też ogłoszenie w innych dziennikach na koszt żądającego.

Art. 180.

Jeżeli egzekucja dotyczy jednej lub kilku nieruchomości, położonych w różnych okręgach sądowych, obwieszczenie będzie wywieszone we wszystkich właściwych sądach oraz ogłoszone w dziennikach, rozpowszechnionych w okregach tych sądów.

Art. 181.

O licytacji nieruchomości, oszacowanej nie wyżej niż na dwa tysiące piećset złotych, nie ogłasza sie w dziennikach.

Art. 182.

Po dokonaniu obwieszczeń, jednak nie później niż na trzy tygodnie przed terminem licytacji, komornik przedstawia akta

sądowi, który, w razie spostrzeżenia niedokładności lub wadliwości postępowania, poleci komornikowi ich usunięcie.

Oddział 4.

Warunki licytacyjne.

Art. 183.

§ 1. Przystępujący do przetargu obowiązany jest złożyć rękojmię w wysokości jednej dziesiątej części sumy oszacowania.

§ 2. Rękojmia złożona będzie w gotowiźnie albo w papierach wartościowych, w których wolno lokować fundusze osób małoletnich i które notowane będą na giełdzie. Papiery wartościowe przyjmowane są w wartości trzech czwartych części ceny giełdowej.

Art. 184.

Rękojmię złożoną przez licytanta, któremu udzielone będzie przybicie, zatrzymuje się, pozostałym zaś licytantom — zwraca się niezwłocznie.

Art. 185.

Nie składają rękojmi: Skarb Państwa, Państwowy Bank Rolny oraz instytucje kredytowe, którym prawo to będzie przyznane rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości, wydanem w porozumieniu z Ministrem Skarbu, jak również zastawnik i wierzyciel hipoteczny, jeżeli roszczenia ich przenoszą wysokość rękojmi a nadto jeżeli inne wierzytelności, korzystające z pierwszeństwa przed niemi, są niższe od ceny wywołania o sumę nie mniejszą od wymaganej rękojmi.

Art. 186.

Najniższa suma, za którą nieruchomość można nabyć na pierwszej licytacji, wynosi dwie trzecie części sumy oszacowania (cena wywołania).

Art. 187.

Licytant, który uzyskał przybicie (nabywca), powinien w ciągu dwóch tygodni po uprawomocnieniu się postanowienia o przybiciu złożyć do depozytu sądowego cenę nabycia z ustawowemi odsetkami od dnia przybicia z potrąceniem rękojmi, złożonej w gotowiźnie.

Art. 188.

§ 1. Za zgodą wierzyciela, którego wierzytelność znajduje zaspokojenie w cenie nabycia, nabywca może tę wierzytelność zaliczyć na poczet ceny. Zgoda wierzyciela powinna być stwierdzona odpowiednim aktem w terminie, w którym nabywca ma obowiązek uiścić cenę nabycia.

§ 2. Nabywca może zaliczyć również swoją wierzytelność, o ile znajduje ona zaspokojenie w cenie nabycia.

Art. 189.

§ 1. Jeżeli nabywca w terminie nie wykona warunków licytacyjnych co do zapłaty ceny nabycia, traci rękojmię, a skutki przybicia wygasają.

§ 2. Od nabywcy, który nie złożył rękojmi i który nie wykonał warunków licytacyjnych, rękojmia będzie wyegzekwowana w trybie postępowania administracyjnego.

§ 3. Rękojmię, złożoną w papierach wartościowych, komornik na podstawie zarządzenia sądu spieniężу według przepisów o ich sprzedaży w postępowaniu egzekucyjnem.

§ 4. Na wniosek osoby zainteresowanej, sąd stwierdzi postanowieniem, że nabywca nie wykonał warunków licytacyjnych. Na podstawie tego postanowienia wierzyciel może żądać wyznaczenia ponownej licytacji. która będzie miała znaczenie tej samej licytacji.

Art. 190.

§ 1. Z rękojmi, utraconej przez nabywcę albo od niego wyegzekwowanej, pokrywa się koszty postępowania, uprzy-

wilejowane należności pracowników i podatki oraz inne opłaty publiczne, resztę zaś dolicza się do sumy, która bedzie uzyskana na ponownej licytacji.

§ 2. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy po terminie, w którym nabywca miał wykonać warunki licytacyjne, nie zgłoszono wniosku o wyznaczenie ponownej licytacji, nastąpi podział reszty rękojmi.

Art. 191.

§ 1. Własność sprzedanej nieruchomości przechodzi na nabywcę od dnia przybicia. Od tego również dnia należą do niego pożytki osiągane z nieruchomości.

§ 2. Powtarzające się świadczenia publiczno-prawne, przypadające od dnia przybicia, ponosi nabywca. Świadczenia niepowtarzające się nabywca ponosi tylko wtedy, gdy ich płatność przypada w dniu przybicia lub później.

Art. 192.

§ 1. Na wniosek wierzyciela, dłużnika, uczestnika lub nabywcy, sąd po przybiciu odejmie zarząd dłużnikowi i ustanowi zarządcę nieruchomości.

§ 2. Nabywcę, który oprócz rękojmi złożył w gotowiźnie nie mniej, niż dwie dziesiąte części ceny nabycia, sąd, na jego żądanie, ustanowi zarządcą, zwalniając dotychczasowego zarządcę, jeżeli był ustanowiony.

§ 3. Jeżeli skutki przybicia wygasły, a postępowanie egzekucyjne nie jest umorzone, zarząd będzie utrzymany; w tym przypadku sąd wyda postanowienie co do osoby zarządcy.

Art. 193.

§ 1. Nabywca, który nie uzyska przysądzenia nieruchomości, obowiązany jest złożyć rachunek z zarządu. Przypadająca od niego z tego powodu suma będzie zaspokojona ze złożonych na poczet ceny poza rękojmią kwot pieniężnych z pierwszeństwem przed innemi należnościami.

§ 2. Sąd po sprawdzeniu rachunków orzeka o zwrocie złożonej przez nabywcę sumy.

Art. 194.

§ 1. Od dnia przybicia nabywca wstępuje w prawa i obowiązki dłużnika, wynikające ze stosunku dzierżawy lub najmu, jeżeli dzierżawca objął nieruchomość przed zajeciem, a biorący w najem — przed przybiciem.

§ 2. Jednak nabywca może wypowiedzieć: najem — przed początkiem pierwszego po uprawomocnieniu się przysądzenia kwartału kalendarzowego ze skutkiem na koniec tego kwartału, dzierżawę zaś — przed początkiem rozpoczynającego się po powyższej dacie roku dzierżawnego ze skutkiem na koniec tego roku.

§ 3. Wypowiedzenie przez nabywcę nie zwalnia dłużnika od odpowiedzialności za dotrzymanie terminu najmu lub dzierżawy.

Art. 195.

Rozporządzenia czynszem najmu lub dzierżawy, dokonane przez dłużnika, obowiązują nabywcę, o ile nie przekraczają kwartału kalendarzowego, w którym nastąpiło przybicie. To samo dotyczy pobrania naprzód czynszu.

Art. 196.

§ 1. Nabywca może zrzec się kupna, jeżeli przedmiot nabycia wskutek pogorszenia w ciągu ostatnich trzech dni przed ukończeniem licytacji stracił na wartości więcej, niż dziesiątą część sumy oszacowania, wyjąwszy, gdy w chwili zaofiarowania ceny o tem wiedział, aby gdy uległy pogorszeniu przedmioty od szkody ubezpieczone.

§ 2. Zrzeczenie się nabycia może być zgłoszone nie później, niż w ciągu tygodnia po licytacji.

§ 3. Sumę, jaką przedmiot stracił na wartości, oznaczy sąd po wysłuchaniu wierzyciela, dłużnika i nabywcy.

Art. 197.

Sumę odszkodowania, przypadającą na podstawie umowy ubezpieczenia za szkodę, powstałą przed oszacowaniem nieruchomości, dolicza się do ceny, uzyskanej na licytacji, suma zaś przypadająca za szkodę, powstała po oszacowaniu, przechodzi na nabywcę.

Art. 198.

Nabywca nie może domagać się ani unieważnienia nabycia, ani zmniejszenia ceny z powodu wad nieruchomości lub z powodu pokrzywdzenia.

Art. 199.

§ 1. Na wniosek wierzyciela, dłużnika lub uczestnika, zgłoszony w ciągu tygodnia od daty doręczenia zawiadomienia o terminie licytacji, sąd, odstępując od warunków ustawowych, może:

1) obniżyć rękojmię do jednej dwudziestej części sumy oszacowania;

2) oznaczyć dłuższe terminy uiszczenia ceny nabycia, nie dłuższe jednak od trzech miesięcy po uprawomocnieniu się przybicia, a nadto

3) za zgodą osób zainteresowanych zmienić inne warunki ustawowe.

§ 2. Od postanowienia sądu niema środka odwoławczego.

§ 3. Obwieszczenie o zmienionych warunkach licytacyjnych dokonane będzie przynajmniej na dwa tygodnie przed terminem licytacji.

Oddział 5.

Licytacja.

Art. 200.

Licytacja odbywa się publicznie w obecności i pod nadzorem sędziego.

Art. 201.

§ 1. Po wywołaniu licytacji komornik podaje do wiadomości obecnych:

1) przedmiot przetargu;

2) cenę wywołania;

3) sumę rękojmi;

4) treść warunków licytacyjnych, ustalonych odmiennie od warunków ustawowych;

5) ciążące na nieruchomości zaległości w podatkach państwowych i komunalnych oraz innych opłatach publicznych, o ile wysokość sum tych jest zgłoszona;

6) wierzytelności, które z mocy ustawy ulegają zaspokojeniu w gotowiźnie.

§ 2. Aż do chwili rozpoczęcia przetargu komornik na żądanie udzieli, w miare możności, potrzebnych wyjaśnień faktycznych.

Art. 202.

Przedmiotem przetargu jest to, co w chwili przetargu jest objęte zajęciem. Komornik na podstawie akt poda do wiadomości zmiany, jakie zaszły po chwili zajęcia.

Art. 203.

Jeżeli ma być sprzedanych kilka nieruchomości lub kilka części jednej nieruchomości, dłużnik ma prawo wskazać kolejność, w jakiej przetarg poszczególnych nieruchomości lub części ma być przeprowadzony.

Art. 204.

§ 1. Przetarg odbywa się ustnie.

§ 2. W przetargu nie mogą uczestniczyć sędzia, pod którego nadzorem odbywa się licytacja, komornik, dłużnik, nabywca, który na poprzedniej licytacji nie wykonał warunków licytacyjnych, jakoteż osoby, które mogą nieruchomość na licytacji nabyć tylko za zezwoleniem władzy, a tego zezwolenia nie złożyły.

§ 3. Stawienie się jednego licytanta wystarcza do od-

bycia przetargu, jeżeli licytant ten zaofiarował przynajmniej cenę wywołania.

Art. 205.

Pełnomocnictwo do udziału w przetargu powinno być stwierdzone dokumentem publicznym albo prywatnym z podpisem uwierzytelnionym. Jednak dla adwokata wystarcza pełnomocnictwo z podpisem prywatnym.

Art. 206.

Postąpienie nie może wynosić mniej, niż pół procentu ceny wywołania z zaokrągleniem wzwyż do jednego złotego, w każdym jednak razie wystarcza postąpienie o sto złotych.

Art. 207.

Zaofiarowana cena przestaje wiązać, gdy inny licytant zaofiarował ważnie wyższą cenę.

Art. 208.

Jeżeli w tem samem postępowaniu ma być sprzedanych kilka nieruchomości lub kilka części jednej nieruchomości, i jeżeli za te, które już zostały sprzedane, osiągnięto cenę, wystarczającą na zaspokojenie należności wierzyciela egzekwującego, komornik wstrzyma przetarg pozostałych nieruchomości lub części nieruchomości.

Art. 209.

Po ustaniu postąpień komornik dwukrotnie obwieści ostatnio zaofiarowaną cenę i uprzedzi obecnych, iż po upływie trzech minut dalsze postąpienia nie będą przyjęte; po tym czasie komornik zamknie przetarg i wymieni osobę licytanta, który zaofiarował najwyższą cenę.

Art. 210.

Jeżeli należność wierzyciela uiszczona będzie wraz z kosztami przed zamknięciem przetargu, komornik umorzy egzekucję.

Art. 211.

Na czynności komornika, dokonane w toku przetargu, po którym nastąpiło przybicie, niema skargi.

Oddział 6.

Przybicie.

Art. 212.

Po zamknięciu przetargu sąd w osobie sędziego, obecnego na licytacji, wyda postanowienie w przedmiocie przybicia na rzecz licytanta, który zaofiarował najwyższą cenę, po wysłuchaniu tak jego, jak i obecnych: wierzyciela, dłużnika i uczestników.

Art. 213.

Jeżeli sędzia odmówił przybicia, komornik na wniosek wierzyciela, wyznaczy nowy termin licytacji, która będzie miała znaczenie tej samej licytacji.

Art. 214.

Jeżeli na licytacji nikt nie przystąpił do przetargu, komornik, na wniosek wierzyciela, wyznaczy drugą licytację, na której cenę wywołania stanowi połowa sumy oszacowania. Cena ta jest najniższą, za którą można nabyć nieruchomość.

Art. 215.

§ 1. Jeżeli i na drugiej licytacji nikt nie przystąpił do przetargu, wówczas wierzyciel egzekwujący, jak również każdy wierzyciel hipoteczny ma prawo objąć nieruchomość

na własność w cenie nie niższej od dwóch trzecich części sumy oszacowania.

§ 2. Wniosek o objęcie nieruchomości wierzyciel winien złożyć sadowi nie później, niż w ciągu tygodnia po licytacji, składając jednocześnie rękojmię, jeżeli go ustawa od niej nie zwalnia.

§ 3. Przybicie następuje pod warunkami, pod jakiemi nieruchomość wystawiona była na licytację.

§ 4. Jeżeli kilku wierzycieli zgłasza wniosek o objęcie, pierwszeństwo służy temu, kto zaofiarował wyższą cenę, a przy równych cenach temu, czyja należność jest większa.

Art. 216.

§ 1. Jeżeli po drugiej licytacji żaden z wierzycieli nie objął nieruchomości na własność, postępowanie egzekucyjne umarza się i nowa egzekucja z tej nieruchomości może być wszczęta dopiero po upływie sześciu miesięcy.

§ 2. Jeżeli wniosek o wszczęcie nowej egzekucji zgłoszono przed upływem trzech lat od daty drugiej licytacji, komornik dokona nowego opisu i oszacowania tylko na wniosek wierzyciela lub dłużnika.

Art. 217.

§ 1. Sąd odmówi przybicia z powodu pogwałcenia przepisów postępowania w toku licytacji, jeżeli uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik przetargu.

§ 2. Sąd odmówi również przybicia, jeżeli postępowanie ulegało umorzeniu lub zawieszeniu, albo jeżeli wierzyciel, dłużnik lub uczestnik nie otrzymał zawiadomienia o licytacji, chyba, że z tego powodu nie zaszło naruszenie jego praw, albo będąc obecny na licytacji zarzutu nie podniósł, lub wreszcie zarzutu tego zrzekł się w piśmie do sądu skierowanem.

Art. 218.

§ 1. Postanowienie o przybiciu będzie ogłoszone niezwłocznie po ukończeniu przetargu. Jednak ogłoszenie może być odroczone najdalej na przeciąg jednego tygodnia, jeżeli postanowienie zależy od wyników przeprowadzenia dowodu, który niezwłocznie nie może być przeprowadzony, jak również z innych ważnych przyczyn.

§ 2. Jeżeli wszczęcie egzekucji lub obwieszczenie o licytacji zostało zaskarżone, lecz skarga nie jest jeszcze rozstrzygnięta prawomocnie, sąd może wstrzymać postanowienie o udzieleniu przybicia.

Art. 219.

W postanowieniu o przybiciu należy wymienić imie i nazwisko nabywcy, nieruchomość, datę przetargu, cenę nabycia oraz, w miarę potrzeby, warunki licytacyjne, odmienne od warunków ustawowych.

Art. 220.

Skutki przybicia obowiązują z początkiem dnia, w którym ogłoszono postanowienie o przybiciu, jeżeli zaś postanowienie to wydane zostało w wyższej instancji, — z początkiem dnia, w którym je doręczono nabywcy.

Art. 221.

Postanowienie o przybiciu doręcza się wierzycielowi, dłużnikowi, uczestnikowi i nabywcy, postanowienie zaś o odmowie przybicia — wierzycielowi, dłużnikowi i licytantowi, który zaofiarował najwyższą cenę.

Art. 222.

Zażalenie na przybicie nie służy temu, czyje prawo nie zostało naruszone z powodu pogwałcenia przepisów postępowania.

Oddział 7.

Nadlicytacja.

Art. 223.

§ 1. W ciągu tygodnia od dnia przybicia każdy, kto jest uprawniony do uczestniczenia w przetargu, może w piśmie złożonem sądowi, zaofiarować za nieruchomość cenę conajmniej o jedną czwartą część wyższą od ceny, w której przybicie nastąpiło.

§ 2. Zgłaszający zaofiarowanie wyższej ceny (nadlicytant) winien złożyć jednocześnie do depozytu sądowego rękojmię w wysokości piątej części ceny, którą zaofiarował.

§ 3. Od złożenia rękojmi nikt nie jest zwolniony.

§ 4. Podanie spóźnione lub złożone bez rękojmi, albo z rękojmią niewystarczającą, sąd niezwłocznie odrzuci.

§ 5 Dopóki podanie nadlicytanta nie zostało odrzucone, ulega zawieszeniu bieg terminu do uiszczenia ceny nabycia przez licytanta, który uzyskał przybicie.

Art. 224.

§ 1. Pismo, zawierające wniosek nadlicytanta doręcza się licytantowi, który uzyskał przybicie. Jednocześnie wyznaczony będzie termin posiedzenia, na które wzywa się do sądu tegoż licytanta i nadlicytanta. Nikt inny oprócz nich do współubiegania się dopuszczony nie będzie.

§ 2. Przybicie ostateczne udzielone będzie temu, kto zaofiaruje cenę najwyższą. Wskutek udzielenia tego przybicia przestaje obowiązywać poprzednie przybicie.

Art. 225.

Pozatem do nadlicytacji mają zastosowanie ogólne przepisy, dotyczące licytacji i przybicia, o ile nie pozostają w sprzeczności z przepisami niniejszego oddziału.

Oddział 8.

Przysądzenie własności.

Art. 226.

§ 1. Po uprawomocnieniu się przybicia i po wykonaniu przez nabywcę lub jego następcę prawnego warunków licytacyjnych, sąd na wniosek wyda postanowienie o przysądzeniu własności.

§ 2. Postanowienie o przysądzeniu własności jest tytułem do wpisu prawa własności w księdze hipotecznej na rzecz nabywcy oraz tytułem egzekucyjnym do wprowadzenia go w posiadanie nieruchomości.

Art. 227.

§ 1. Postanowienie o przysądzeniu własności wraz z planem podziału są tytułem do wykreślenia w księdze hipotecznej praw, które według planu podziału hipotecznie wygasły.

§ 2. Na podstawie samego postanowienia o przysądzeniu wykreśla się wszystkie wierzytelności, obciążające nieruchomość, jeżeli w postanowieniu stwierdzono uiszczenie przez nabywcę całej ceny nabycia gotowizną.

ROZDZIAŁ IV.

Egzekucja z własności górniczej i z prawa wydobywania żywic ziemnych.

Art. 228.

Do egzekucji z własności górniczej i z prawa wydobywania żywic ziemnych stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji z nieruchomości.

Art. 229.

§ 1. Do wniosku o dokonanie opisu i oszacowania własności górniczej, wierzyciel powinien dołączyć odpis dokumentu nadawczego lub zaświadczenie urzędu górniczego, w którem wymienione będą minerały, objęte własnością górniczą.

§ 2. W obwieszczeniu o licytacji należy także wymienić te minerały.

Art. 230.

Jeżeli kopalnia nie jest jeszcze uruchomiona lub nie jest w ruchu, cena wywołania wynosi trzecią część sumy oszacowania. Na drugiej licytacji wolno kopalnię sprzedać za cenę niższą od ceny wywołania.

ROZDZIAŁ V.

Egzekucja z kolei żelaznych.

Art. 231.

§ 1. Egzekucja może być skierowana do kolei żelaznej użytku publicznego wówczas tylko, gdy kolej nie jest państwowa, chyba że chodzi o zrealizowanie hipoteki umownej, zabezpieczonej na kolei państwowej. Egzekucja obejmować powinna kolej jako całość z wszelkiemi przynależnościami.

§ 2. Nie wolno kierować egzekucji do poszczególnych przedmiotów, jak również do sum pieniężnych, należących do kolei.

Art. 232.

Do egzekucji z kolei żelaznej stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji z nieruchomości ze zmianami, wskazanemi w artykułach następujących.

Art. 233.

Egzekucja z kolei żelaznej, mającej założoną księgę kolejową, należy do komornika sądu, w którego okręgu znajduje się księga, z kolei zaś, nie mającej księgi, — do komornika sądu, w którego okręgu znajduje się zarząd; jeżeli jednak zarząd znajduje się poza okręgiem, przez który przechodzi kolej, — do komornika jednego z okręgów, gdzie kolej jest położona.

Art. 234.

§ 1. O wszczęciu egzekucji z kolei żelaznej komornik niezwłocznie zawiadomi Ministra Komunikacji.

§ 2. Sąd ustala oszacowanie kolei żelaznej po zasięgnięciu opinji tegoż Ministra.

Art. 235.

Jezeli w toku postępowania egzekucyjnego będzie ustanowiony zarząd, zarządcą może być tylko osoba, wskazana przez władzę nadzorczą kolejową.

Art. 236.

§ 1. W obwieszczeniu o licytacji należy wymienić akt udzielenia koncesji i dokument koncesyjny oraz wskazać, gdzie były one ogłoszone.

§ 2. Jeżeli kolej jest obciążona hipoteką, zabezpieczającą obligacje pożyczki kolejowej, obwieszczenie o licytacji będzie zamieszczone także w dzienniku, który według statutu lub warunków emisji obligacji jest przeznaczony do obwieszczeń.

Art. 237.

§ 1. Nabywca otrzymuje przybicie z zastrzeżeniem uzyskania od właściwej władzy zezwolenia na nabycie.

§ 2. W ciągu tygodnia od daty przybicia nabywca obowiązany jest przedstawić sądowi dowód złożenia właściwej władzy podania o zezwolenie na nabycie. Jeżeli w tym ter-

minie dowodu nie przedstawi, traci rękojmię, a jego prawa i obowiązki, wynikające z przybicia, wygasają.

Art. 238.

Egzekucja z kolei żelaznej nie może być wszczęta po wygaśnięciu koncesji. Wierzyciel może w tym przypadku egzekwować swoją wierzytelność według ogólnych przepisów z należącego do dłużnika majątku. Na egzekucję, wszczętą wcześniej, wygaśnięcie koncesji nie ma wpływu.

ROZDZIAŁ VI.

Egzekucja ze statków morskich i statków żeglugi śródlądowej.

Art. 239.

Do egzekucji ze statków morskich i statków żeglugi śródlądowej, wpisanych do polskiego rejestru statków, stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji z nieruchomości ze zmianami, wskazanemi w artykułach następujących.

Art. 240.

Egzekucja należy do komornika sądu, w którego okręgu statek znajduje się w chwili wszczęcia egzekucji.

Art. 241.

Do wniosku o wszczęcie egzekucji wierzyciel powinien dołączyć dowód, że statek jest wpisany do rejestru.

Art. 242.

Dłużnik może żądać zawieszenia egzekucji ze statku handlowego morskiego, jeżeli statek w chwili zajęcia gotowy jest do ruszenia w podróż. Prawo to nie służy dłużnikowi, jeżeli

egzekucja została wszczęta w poszukiwaniu długu, zaciągniętego w celu dokonania zamierzonej podróży.

Art. 243.

Wierzyciel może skierować egzekucję do statku nietylko na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko właścicielowi statku, lecz także na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko innej osobie, jeżeli z ustawy służy mu prawo zaspokojenia ze statku. Egzekucja na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko innej osobie, jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy klauzula wykonalności wyraźnie na to zezwala.

Art. 244.

O egzekucji wszczętej na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko innej osobie, należy zawiadomić właściciela statku, wpisanego do rejestru. Właściciel, wpisany do rejestru, jak również do rejestru niewpisany, lecz składający dowód swego prawa własności, może uczestniczyć w postępowaniu w charakterze dłużnika.

Art. 245.

Egzekucja wszczęta przeciwko właścicielowi statku, po wszczęciu egzekucji przeciwko innej osobie, bedzie miała znaczenie przyłączenia się do pierwszej egzekucji.

Art. 246.

Jeżeli egzekucja ze statku jest dopuszczalna przeciwko jego kierownikowi, wierzyciel w razie zmiany kierownika przed wszczeciem egzekucji, może otrzymać klauzulę wykonalności przeciwko nowemu kierownikowi na podstawie tytułu, uzyskanego przeciwko poprzedniemu kierownikowi, gdy zmianę osoby kierownika udowodni dokumentem publicznym lub prywatnym, z podpisem uwierzytelnionym. W razie zmiany kierownika statku, po wszczęciu egzekucji, nowy kierownik może wziać udział w postepowaniu w charakterze dłużnika.

jeżeli w taki sam sposób udowodni swoje upoważnienie do kierownictwa statku.

Art. 247.

§ 1. Jednocześnie z wysłaniem dłużnikowi wezwania o zapłatę, komornik zarządzi przytrzymanie statku i ustanowi dozór.

§ 2. Statek jest zajęty z chwilą przytrzymania.

Art. 248.

O wszczeciu egzekucji komornik wywiesi ogłoszenie w budynku sądowym i umieści je w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnionym.

Art. 249.

Wpisy hipoteczne, przewidziane przy egzekucji z nieruchomości, dokonywane będą w rejestrze statków.

Art. 250.

§ 1. Do opisu i oszacowania statku morskiego komornik przystępuje po upływie dwóch tygodni od doręczenia dłużnikowi wezwania o zapłatę.

§ 2. Opis i oszacowanie statku żeglugi śródlądowej powinno być dokonane, o ile to jest możliwe, jednocześnie z przytrzymaniem statku.

Art. 251.

§ 1. Termin licytacji nie może być wyznaczony na dzień wcześniejszy, niż po upływie miesiąca od ukończenia opisu i oszacowania.

§ 2. Obwieszczenie o licytacji będzie przynajmniej na dwa tygodnie przed licytacją wywieszone w budynku sądowym oraz ogłoszone w dzienniku poczytnym, w danej miejscowości rozpowszechnionym, jak również będzie przesłane

władzy portowej miejsca, gdzie statek się znajduje, celem wywieszenia w najbliższym porcie i w porcie ojczystym.

Art. 252.

§ 1. Egzekucja z udziału w statku, zapisanym do rejestru okrętowego (z udziału okrętowego), należy do komornika sądu, w którego okręgu znajduje się port ojczysty.

§ 2. O zajęciu komornik zawiadomi wierzyciela i dłużnika, a także pełnomocnika spółki okrętowej, jeżeli ten jest ustanowiony, i władzę rejestrową. Zajęcie jest dokonane już z chwilą zawiadomienia pełnomocnika spółki.

§ 3. Do wniosku o dokonanie opisu i oszacowania wierzyciel powinien dołączyć wyciąg z rejestru okrętowego, zawierający wszystkie wpisy, dotyczące udziału.

Art. 253.

Egzekucja ze statków morskich i statków żeglugi śródlądowej, niewpisanych do rejestru, odbywa się według przepisów o egzekucji z ruchomości.

Art. 254.

§ 1. Egzekucja ze statku zagranicznego, znajdującego się na terytorjum Polski, jeżeli odpowiada on warunkom, przy których statek polski ulega wciągnięciu do rejestru, odbywa się według przepisów o egzekucji ze statków polskich, wpisanych do rejestru. W tym przypadku komornik zawiadomi o wszczęciu egzekucji zagraniczną władzę rejestrową.

§ 2. Egzekucja z innych statków zagranicznych odbywa się według przepisów o egzekucji z ruchomości.

ROZDZIAŁ VII.

Egzekucja z prawa zabudowy.

Art. 255.

Do egzekucji z prawa zabudowy stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji z nieruchomości.

ROZDZIAŁ VIII.

Podział sumy, uzyskanej z egzekucji.

Oddział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 256.

§ 1. Uzyskana z egzekucji suma będzie podzielona między wierzycieli przez sąd.

§ 2. Wszakże, jeżeli uzyskana w egzekucji z ruchomości suma wystarcza na zaspokojenie wszystkich wierzycieli, komornik wypłaci przypadające im należności, a resztę, gdyby pozostała, wyda dłużnikowi. Dla wierzycieli nieobecnych przypadające im sumy komornik złoży do depozytu sądowego.

Art. 257.

Sąd sporządzi plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji i w planie tym:

1) ustali sumę, ulegającą podziałowi;

2) wymieni wierzytelności i prawa osób, uczestniczących w podziale;

3) oznaczy sumę, jaka każdemu z uczestników z podziału przypada;

4) wskaże, które sumy mają być wypłacone, a które i z jakich przyczyn pozostawione w depozycie sądowym.

Art. 258.

§ 1. O sporządzeniu planu sąd zawiadomi dłużnika i osoby uczestniczące w podziale.

§ 2. Zarzuty przeciwko planowi można wnosić w ciągu dwóch tygodni od daty zawiadomienia.

Art. 259.

§ 1. Jeżeli zarzutów nie wniesiono w terminie przepisanym, sąd zarządzi wykonanie planu.

§ 2. W razie wniesienia zarzutów, sąd po wysłuchaniu osób zainteresowanych plan zatwierdzi albo odpowiednio zmieni. Wykonanie planu w części, której zarzuty dotyczą, nastąpi po uprawomocnieniu się postanowienia sądu.

§ 3. W postępowaniu tem sąd nie wchodzi w rozpoznanie sporu co do istnienia prawa, objętego planem podziału.

Art. 260.

Osobom zainteresowanym wolno umówić się o inny sposób podziału, niż w ustawie niniejszej przewidziany.

Oddział 2.

Podział sumy, uzyskanej w egzekucji z ruchomości oraz z niehipotekowanych wierzytelności i innych praw majątkowych.

Art. 261.

§ 1. W podziale sumy, uzyskanej ze sprzedaży ruchomości jakoteż w egzekucji z wierzytelności niezabezpieczonej hipotecznie albo z prawa majątkowego niehipotekowanego, oprócz wierzyciela egzekwującego uczestniczą: wierzyciel, składający tytuł egzekucyjny z klauzulą wykonalności i z dowodem doręczenia dłużnikowi wezwania o zapłatę, oraz zastawnik, który udowodnił prawo zastawu dokumentem publicznym lub prywatnym z podpisem uwierzytelnionym, jeżeli zgłosili się najpóźniej w ciągu tygodnia od daty, gdy suma, ulegająca podziałowi, złożona została do depozytu sądowego.

§ 2. To samo dotyczy wierzyciela, który uzyskał zabezpieczenie.

§ 3. Do sporzadzenia planu podziału sąd przystępuje po

upływie tygodnia od daty złożenia do depozytu sądowego sumy, ulegającej podziałowi.

Art. 262.

§ 1. Przypadająca zastawnikowi wierzytelność będzie wypłacona przez komornika lub na podstawie planu podziału, za zgodą dłużnika. Jeżeli dłużnik nie wyrazi swej zgody, odpowiednia suma będzie pozostawiona w depozycie sądowym.

§ 2. Gdy zastawnik w ciągu miesiąca nie przedstawi dowodu wytoczenia powództwa o zaspokojenie swego prawa zastawu, pozostająca w depozycie sądowym suma będzie wydana dłużnikowi lub komu wypadnie.

Art. 263.

§ 1. Należności, przypadające od dłużnika, będą zaspokojone z sumy wyegzekwowanej w następującej kolejności:

1) koszty egzekucyjne, a mianowicie: koszty doręczeń, koszty opisu, oszacowania i przechowania ruchomości, tudzież koszty ogłoszeń o sprzedaży;

2) podatki i inne opłaty publiczne, należne z ruchomości sprzedanej, jakoteż należne z nieruchomości, jeżeli przedmiotem podziału są sumy uzyskane z zajęcia u dzierżawców i lokatorów czynszu z tejże nieruchomości, — we wszystkich tych przypadkach za rok ostatni;

3) wierzytelności, zabezpieczone prawem zastawu,

4) czynsz, przypadający za rok ostatni wypuszczającemu w najem lub w dzierżawę, lecz tylko z sumy, uzyskanej ze sprzedaży ruchomości, wniesionych do przedmiotu najmu lub dzierżawy;

5) należności, przypadające za ostatnie sześć miesięcy służbie domowej, lecz tylko z sum, uzyskanych ze sprzedaży urzadzenia domowego;

6) niezbytkowne koszty pogrzebu dłużnika:

7) osobiste podatki i opłaty publiczne za rok ostatni;

8) inne wierzytelności.

§ 2. Po zaspokojeniu wszystkich wierzytelności zaspokojone będą kary, grzywny sądowe, administracyjne i skarbowe, kary za zwłokę w uiszczaniu podatków i opłat publicznych, tudzież kary i podwyżki stemplowe.

§ 3. Terminy, przewidziane w artykule niniejszym, oblicza się wstecz od daty złożenia do depozytu sądowego sumy, ulegającej podziałowi.

Art. 264.

§ 1. Jeżeli suma, ulegająca podziałowi, nie wystarcza na zaspokojenie w całości wszystkich wierzytelności tej samej kategorji, wierzytelności te będą zaspokojone stosunkowo do wysokości każdej z nich, jednak wierzytelności, zabezpieczone prawem zastawu, będą zaspokojone w kolejności daty powstania prawa zastawu.

§ 2. Wydzielona wierzycielowi suma zaliczona będzie przedewszystkiem na koszty procesu, następnie na odsetki, a na końcu na kapitał.

Oddział 3.

Podział sumy, uzyskanej w egzekucji z nieruchomości.

Art. 265.

Do podziału sumy, uzyskanej w egzekucji z nieruchomości, sąd przystępuje po uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu.

Art. 266.

§ 1. W podziale oprócz wierzyciela egzekwującego uczestniczą: wierzyciel, składający tytuł egzekucyjny z klauzulą wykonalności i z dowodem doręczenia dłużnikowi wezwania o zapłatę, jeżeli zgłosił się najpóźniej w dniu uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu; osoby, mające

prawo zabezpieczone hipotecznie, tudzież pracownicy co do wykazanych dokumentem należności za pracę w sprzedanej nieruchomości.

§ 2. To samo dotyczy wierzyciela, który uzyskał zabezpieczenie.

§ 3. Wierzytelności i inne prawa w braku osobnego zgłoszenia lub wyszczególnienia będą uwzględnione w podziale, o ile są udowodnione wpisem w księdze lub złożonym w aktach dokumentem.

Art. 267.

§ 1. Należności, przypadające od dłużnika, będą zaspokojone z sumy wyegzekwowanej w następującej kolejności:

1) koszty egzekucyjne, a mianowicie: koszty doręczeń, koszty opisu, oszacowania i ogłoszeń, oraz koszty zarządu nieruchomości, jeżeli w toku egzekucji był ustanowiony zarządca;

2) należności pracowników, zatrudnionych w sprzedanej nieruchomości lub w przedsiębiorstwach, znajdujących się na tej nieruchomości i należących do dłużnika, za ostatnie sześć miesięcy przed licytacją;

3) podatki i inne opłaty publiczne, należne ze sprzedanej nieruchomości za ostatnie dwa lata przed licytacją;

4) wierzytelności i prawa, zabezpieczone hipotecznie (również i raty amortyzacyjne), przed wciągnięciem do księgi wpisu o wszczętej egzekucji;

5) osobiste podatki i opłaty publiczne, przypadające od dłużnika i zaległe za rok ostatni przed licytacją;

6) inne wierzytelności.

§ 2. Po zaspokojeniu wszystkich wierzytelności, zaspokojone będą kary, grzywny sądowe, administracyjne i skarbowe, kary za zwłokę w uiszczeniu podatków i innych opłat publicznych, tudzież kary i podwyżki stemplowe.

§ 3. W równym stopniu z kapitałem, zabezpieczonym hipotecznie, zaspokojone będą, objęte wpisem przy kapitale odsetki za ostatnie dwa lata przed licytacją oraz przyznane

koszty procesu w wysokości, nie przekraczającej dziesiątej części kapitału.

§ 4. Pozostałe odsetki od kapitałów zabezpieczonych hipotecznie, tudzież odsetki od kapitałów niezabezpieczonych oraz koszty procesu w poszukiwaniu kapitałów niezabezpieczonych, umieszczone będą w ostatniej kategorji.

Art. 268.

§ 1. Jeżeli suma, ulegająca podziałowi, nie wystarcza na zaspokojenie w całości wszystkich wierzytelności tej samej kategorji, wierzytelności i prawa, zabezpieczone hipotecznie, będą zaspokojone w kolejności, stosownie do przepisów prawa hipotecznego, inne zaś wierzytelności — stosunkowo do wysokości każdej z nich.

§ 2. W obu przypadkach wydzielona wierzycielowi suma zaliczona będzie przedewszystkiem na koszty procesu, następnie na odsetki, a na końcu na kapitał.

Art. 269.

§ 1. Gdy przy sporządzeniu planu okaże się, że nabywca, uiszczając cenę, potrącił wierzytelność, która nie mieści się w cenie, sąd postanowieniem zobowiąże nabywcę do uzupełnienia ceny w ciągu tygodnia.

§ 2. W planie wymienione będą osoby, dla których przypadająca od nabywcy suma jest przeznaczona. Postanowienie sądu stanowić będzie dla nich tytuł egzekucyjny przeciwko nabywcy.

§ 3. Do czasu złożenia do depozytu sądowego lub uiszczenia przez nabywcę osobom uprawnionym ceny uzupełnionej, prawa, które z tej ceny mają być zaspokojone, utrzymane będą w mocy.

Art. 270.

Na zaspokojenie wierzytelności, opartej na hipotece kaucyjnej, sąd wydzieli wierzycielowi sumę, należną w dniu spo-

rządzenia planu. Jeżeli kaucja nie jest wyczerpana, ale może jeszcze służyć dla zabezpieczenia wierzyciela, reszta sumy pozostanie w depozycie sądowym aż do ustania stosunku prawnego, uzasadniającego korzystanie z kaucji.

Art. 271.

§ 1. Jeżeli wierzytelność zabezpieczona jest hipotecznie na kilku nieruchomościach łącznie, a podzielona ma być tylko suma, uzyskana z jednej nieruchomości, wierzyciel może żądać zaspokojenia bądź całej swej wierzytelności, bądź części przez niego wskazanej. Jeżeli przed uprawomocnieniem się postanowienia o przysądzeniu wierzyciel nie złożył żadnego oświadczenia, jego wierzytelność będzie przyjęta do rozrachunku w całości.

§ 2. Gdy podziałowi ulegają ceny, uzyskane ze sprzedaży kilku nieruchomości, obciążonych jedną wierzytelnością łącznie, wierzytelność ta będzie przyjęta do rozrachunku w każdej z uzyskanych cen w takim stosunku, w jakim dana cena pozostaje do cen, uzyskanych za inne nieruchomości, przyczem przy ustaleniu tego stosunku z każdej ceny potrąca się wierzytelności i prawa, poprzedzające wierzytelność łączną.

Art. 272.

§ 1. Jeżeli w dniu sporządzenia planu termin płatności wierzytelności jeszcze nie nastąpił, wierzycielowi będzie wydzielona suma, zmniejszona o odsetki ustawowe, nie wyższe jednak niż sześć od sta w stosunku rocznym, za czas do dnia płatności, licząc od dnia otrzymania przez wierzyciela należności z depozytu sądowego.

§ 2. Jeżeli wierzycielowi służy prawo do odsetek, wierzytelność, choć nie jest jeszcze płatna, zaspokojona będzie tak, jakgdyby była płatna.

Art. 273.

Suma, wydzielona na zaspokojenie wierzytelności, której uiszczenie zależne jest od warunku rozwiązującego, będzie wy-

dana wierzycielowi bez zabezpieczenia, a za zabezpieczeniem wówczas, gdy obowiązek zabezpieczenia zwrotu ciąży na wierzycielu z mocy istniejącego między nim a dłużnikiem stosunku prawnego.

Art. 274.

Suma, wydzielona na zaspokojenie wierzytelności, której uiszczenie zależne jest od warunku zawieszającego, będzie pozostawiona w depozycie sądowym. Narastające od niej odsetki przypadną wierzycielowi, jeżeli według umowy odsetki mu się należą, w przeciwnym razie przypadną dalszym wierzycielom.

Art. 275.

§ 1. Do podziału sumy, uzyskanej w egzekucji z własności górniczej, z prawa wydobywania żywic ziemnych, z kolei żelaznych, ze statków morskich i statków żeglugi śródlądowej, wpisanych do rejestru statków, jakoteż z prawa zabudowy stosuje się odpowiednio przepisy o podziale sumy, uzyskanej w egzekucji z nieruchomości.

§ 2. Z sumy, uzyskanej w egzekucji z kolei żelaznej będą zaspokojone przed prawami rzeczowemi zaległe za ostatni rok przed licytacją należności z tytułu rozrachunku za przewóz z innemi kolejami.

§ 3. Z sumy, uzyskanej w egzekucji ze statku, bezpośrednio po kosztach egzekucyjnych będą zaspokojeni wierzyciele. mający prawo zaspokojenia ze statku według kolejności, przewidzianej w ustawach szczególnych. Wierzytelności, wpisane do rejestru statków, będą zaspokojone w kolejności wierzytelności hipotecznych.

Dział II.

Egzekucja roszczeń niepieniężnych.

Art. 276.

§ 1. Jeżeli wierzyciel ma prawo odebrać od dłużnika rzecz ruchomą zamienną lub indywidualnie oznaczoną albo

dłużnik ma rzecz taką wierzycielowi wydać, komornik sądu, w którego okręgu rzecz się znajduje, odbierze ją dłużnikowi i wyda wierzycielowi.

§ 2. Jeżeli zachodzą trudności niezwłocznego fizycznego odebrania, komornik postąpi tak, jak prawo prywatne wymaga dla objęcia posiadania.

Art. 277.

Jeżeli odebranej rzeczy nie można wydać wierzycielowi, komornik złoży ją do depozytu sądowego, albo odda na skład na koszt i niebezpieczeństwo wierzyciela.

Art. 278.

Jeżeli rzecz, należąca do dłużnika, znajduje się we władaniu osoby trzeciej, która nie zgadza się na jej oddanie, wierzyciel może zająć roszczenie, które służy dłużnikowi wobec tej osoby. W tym przypadku będą odpowiednio stosowane przepisy o egzekucji z praw majątkowych.

Art. 279.

Jeżeli wierzyciel żąda, aby odebranie rzeczy odbyło się w jego obecności, komornik zawiadomi go o terminie, wyznaczonym do odebrania, a w razie niestawienia się wierzyciela, nie przystąpi do wykonania.

Art. 280.

Jeżeli komornik nie znalazł u dłużnika rzeczy lub dokumentu, ulegających odebraniu, sąd na wniosek wierzyciela nakaże dłużnikowi, aby wyjawił, gdzie one się znajdują lub oświadczył, że nie wie, gdzie się znajdują i aby stwierdził przysięgą, że oświadczenia jego są zgodne z prawdą. Przepisy o przysiędze wyjawienia majątku będą tu odpowiednio stosowane.

Art. 281.

§ 1. Jeżeli dłużnik ma wydać nieruchomość lub statek albo opróżnić pomieszczenie, komornik sądu, w którego okręgu one się znajduja, dokona czynności, potrzebnych w celu wprowadzenia wierzyciela w posiadanie.

§ 2. W tym przypadku komornik usunie ruchomości, nie będące przedmiotem egzekucji, i odda je dłużnikowi, w razie zaś jego nieobecności pozostawi osobie dorosłej z pośród jego rodziny lub służby, a gdyby i to było niemożliwe, ustanowi dozorcę, któremu odda ruchomości na koszt dłużnika.

§ 3. Jeżeli dłużnik, pomimo wezwania ze strony dozorcy, rzeczy nie odbierze, sad na wniosek dozorcy i po przesłuchaniu dłużnika zarządzi sprzedaż ruchomości przez licytację.

Art. 282.

§ 1. Jeżeli według orzeczenia sądowego dłużnik ma złożyć oswiadczenie pewnej treści, oświadczenie dłużne uważa się za złożone z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia.

§ 2. Jeżeli oświadczenie dłużnika zależy od wzajemnego świadczenia, sąd na wniosek wierzyciela po wykazaniu przez niego, że swoje świadczenie spełnił lub zabezpieczył, wyda postanowienie, stwierdzające, że oświadczenie, wskazane w tytule egzekucyjnym, uważa się za złożone.

§ 3. Właściwym do wydania tego postanowienia jest sąd, w którego okręgu dłużnik ma zamieszkanie, a jeżeli zamieszkania nie ma, sąd, w którego okręgu przebywa, w braku zaś tych podstaw, właściwy jest sąd miejsca zamieszkania wierzyciela.

Art. 283.

§ 1. Tytuł egzekucyjny z klauzulą wykonalności, stwierdzającą nabycie przez wierzyciela prawa, które nadaje się do wpisu do księgi hipotecznej, rejestru lub innej księgi publicznej, zastępuje oświadczenie woli dłużnika co do zezwolenia na dokonanie przeciwko niemu odnośnego wpisu.

§ 2. Jeżeli prawa dłużnika nie są ujawnione w księdze,

wierzyciel może na podstawie tytułu egzekucyjnego z klauzulą wykonalności oraz na podstawie dokumentu, jaki jest potrzebny do wpisu na rzecz dłużnika, uzyskać wpis prawa dłużnika i na tej podstawie wpis swego prawa.

§ 3. Komornik, w którego okręgu dłużnik ma zamieszkanie lub przebywa, odbierze dłużnikowi, na wniosek wierzyciela, dokumenty, potrzebne do wpisu na rzecz dłużnika i złoży je sądowi.

Art. 284.

Jeżeli z mocy tytułu egzekucyjnego z klauzulą wykonalności dłużnik ma wykonać czynność, która z natury rzeczy może być wykonana także przez inną osobę, sąd, w którego okregu czynność ma być wykonana, na wniosek wierzyciela wezwie dłużnika do wykonania w terminie wyznaczonym a po bezskutecznym upływie terminu, upoważni wierzyciela do wykonania czynności na koszt dłużnika i przyzna wierzycielowi sumę, potrzebną na wykonanie.

Art. 285.

§ 1. Jeżeli dłużnik ma wykonać czynność, której inna osoba za niego wykonać nie może, a której wykonanie zależy wyłącznie od jego woli, sad na wniosek wierzyciela, po wysłuchaniu stron, zakreśli dłużnikowi termin do wykonania i zagrozi mu grzywną lub przymusem osobistym na wypadek, gdyby w zakreślonym terminie czynności nie wykonał.

§ 2. Jeżeli wykonanie czynności zależy od wydatków pieniężnych lub od dostarczenia materjałów, a obowiązek ich dostarczenia ciąży na wierzycielu, sąd zagrozi dłużnikowi grzywną lub przymusem osobistym dopiero wtedy, gdy wierzyciel złoży w sądzie sumę potrzebną lub dostarczy dłużnikowi potrzebne materjały.

§ 3. Po upływie terminu, w którym dłużnik czynność miał wykonać, sąd na wniosek wierzyciela nałoży na dłużnika grzywnę lub zastosuje przeciwko niemu przymus osobisty i jednocześnie, wyznaczając nowy termin do wykonania czyn-

ności, zagrozi surowszą grzywną lub dalszym przymusem osobistym.

§ 4. Jeżeli dłużnik na skutek przymusu osobistego zgłosi gotowość wykonania czynności, sąd postanowi zwolnić go niezwłocznie i zawiadomi o tem wierzyciela, a zarazem, stosownie do okoliczności, wyznaczy dłużnikowi odpowiedni termin do wykonania.

§ 5. Gdyby dłużnik po zwolnieniu ociągał się z wykonaniem czynności, sąd na wniosek wierzyciela, po wysłuchaniu stron postanowi zastosowanie przymusu do końca wyznaczonego poprzednio czasu.

§ 6. Jeżeli dłużnik zgłosi się ponownie do wykonania, sąd może odmówić zwolnienia przed upływem powyższego czasu.

Art. 286.

§ 1. Jeżeli dłużnik ma obowiązek zaniechać pewnej czynności lub nie przeszkadzać czynności wierzyciela, sąd na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron i stwierdzeniu, że dłużnik działał wbrew obowiązkowi, nałoży na niego grzywnę do tysiąca złotych lub zastosuje przymus osobisty na czas do dwóch tygodni. Tak samo sąd postąpi w razie dalszego wniosku wierzyciela.

§ 2. Ponadto sąd może, na wniosek wierzyciela, zobowiązać dłużnika do zabezpieczenia szkody, grożącej wierzycielowi wskutek dalszego działania dłużnika wbrew obowiązkowi. W postanowieniu sąd oznaczy wysokość i czas trwania zabezpieczenia.

§ 3. Jeżeli dłużnik, po powstaniu tytułu egzekucyjnego dokonał zmiany sprzecznej ze swym obowiązkiem, sąd na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron upoważni wierzyciela do usunięcia tej zmiany na koszt dłużnika i przyzna mu sumę na ten cel potrzebną. W razie oporu ze strony dłużnika wierzyciel może żądać, aby sąd polecił komornikowi usunięcie oporu.

Art. 287.

§ 1. W jednem postanowieniu sąd może wymierzyć grzywnę nie wyższą niż tysiąc złotych, a przymus osobisty na czas nie dłuższy niż dwa tygodnie. Ogólna suma grzywien w tej samej sprawie nie może przekraczać dziesięciu tysięcy złotych, a ogólny czas przymusu osobistego — sześciu miesięcy.

§ 2. Zastosowanie jednego środka nie wyłącza następnego zastosowania środka drugiego. Oba środki nie mogą być stosowane jednocześnie.

Art. 288.

§ 1. W razie umorzenia postępowania egzekucyjnego ulegają umorzeniu także grzywny, choćby prawomocnie orzeczone, a jeszcze niezapłacone.

§ 2. Obowiązek uiszczenia grzywny nie przechodzi na spadkobierców dłużnika.

Art. 289.

§ 1. Przymus osobisty wykonywa się przez osadzenie dłużnika w pomieszczeniu, na ten cel przeznaczonem, oddzielnie od osób, pozbawionych wolności w trybie postępowania karnego lub administracyjnego.

§ 2. Jeżeli dłużnik nie przebywa w okręgu sądu, który postanowił zastosować przymus osobisty, sąd ten zwróci się o wykonanie do sądu grodzkiego, w którego okręgu dłużnik przebywa.

Art. 290.

Zarządzając wykonanie przymusu osobistego na podstawie prawomocnego postanowienia, sąd wyda komornikowi na piśmie nakaz z uzasadnieniem osadzenia dłużnika. Wraz z wykonaniem nakazu komornik nakaz ten doręczy dłużnikowi.

Art. 291.

O wykonanie przymusu względem dłużnika, pełniącego czynną służbę wojskową, sąd zwraca się do właściwej władzy wojskowej, przesyłając jej jednocześnie nakaz osadzenia dłużnika.

Art. 292.

Przymus osobisty nie może być stosowany przeciwko:

1) osobom, nie podlegającym sądom polskim;

2) wojskowym, należącym do zmobilizowanej części wojska lub marynarki wojennej;

3) kierownikowi i osobom, należącym do załogi statku handlowego morskiego, który ma odpłynąć.

Art. 293.

Przymus osobisty przeciwko posłowi, senatorowi i sędziemu może być zastosowany tylko przy zachowaniu przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i prawa o ustroju sądów powszechnych.

Art. 294.

§ 1. Przymus względem osób, których zdrowie może być narażone na niebezpieczeństwo, nie będzie wykonywany aż do wyzdrowienia.

2. Na wniosek jednej ze stron, będzie zarządzone na jej koszt zbadanie stanu zdrowia dłużnika przez lekarza.

Art. 295.

Po uprawomocnieniu się postanowienia o przymusie przeciwko osobom duchownym, osobom pozostającym w służbie państwowej lub samorządowej oraz przeciwko osobom, pełniącym służbę w przedsiębiorstwie użyteczności publicznej, sąd zawiadomi władzę przełożoną dłużnika lub kierownictwo przedsiębiorstwa i uprzedzi je, że po upływie tygodnia sąd wyda komornikowi nakaz osadzenia dłużnika.

Art. 296.

Z ważnej przyczyny sąd może zwolnić dłużnika tymczasowo, jednak nie dłużej jak na tydzień.

Art. 297.

Wierzyciel obowiązany jest złożyć zgóry komornikowi sumę, potrzebną na doprowadzenie dłużnika do miejsca osadzenia i na wyżywienie go przez czas trwania przymusu.

Dział III.

Egzekucja celem zniesienia współwłasności nieruchomości w drodze publicznej sprzedaży.

Art. 298.

W postępowaniu egzekucyjnem, mającem na celu zniesienie współwłasności nieruchomości w drodze publicznej sprzedaży, stosuje sie odpowiednio przepisy o egzekucji z nieruchomości ze zmianami, wskazanemi w artykułach następujących.

Art. 299.

Na podstawie tytułu egzekucyjnego, nakazującego sprzedaż, postępowanie może być wszczęte na wniosek każdego z współwłaścicieli, wymienionych w tytule.

Art. 300.

We wpisie hipotecznym o wszczętej egzekucji i w obwieszczeniu o licytacji należy podać, że egzekucja ma na celu zniesienie współwłasności.

Art. 301.

Współwłaściciele mogą za wzajemną zgodą oszacować nieruchomość, oznaczyć najniższą cenę sprzedaży oraz ułożyć

warunki licytacyjne. Jeżeli zgoda nie nastąpi lub jedna z osób, mających prawo rzeczowe na nieruchomości, zgłosi sprzeciw co do oszacowania lub oznaczenia najniższej ceny, obowiązują w tych przedmiotach przepisy ustawy niniejszej o egzekucji z nieruchomości.

Art. 302.

Egzekucja celem zniesienia współwłasności i egzekucja z nieruchomości, mogą się toczyć jednocześnie. W razie sprzedaży nieruchomości w toku jednej z tych egzekucyj, drugą zawiesza się, a po uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu umarza się.

TYTUŁ TRZECI.

PRZEPISY O ZABEZPIECZENIACH.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 303.

Celem zabezpieczenia roszczenia, którego rozpoznanie należy do sądu powszechnego, albo poddane zostało sadowi polubownemu i które nadaje się do egzekucji sądowej, sąd powszechny może na wniosek wierzyciela wydać zarządzenie tymczasowe, jeżeli roszczenie jest wiarogodne a niezabezpieczenie mogłoby wierzyciela pozbawić zaspokojenia.

Art. 304.

Zarządzenie tymczasowe może być wydane przed wytoczeniem powództwa, a po wytoczeniu powództwa — w drodze zabezpieczenia powództwa w toku procesu.

Art. 305.

§ 1. Dopuszczalne jest także zabezpieczenie roszczenia o przyszłe powtarzające się świadczenia, jeżeli stosunek prywatno-prawny między stronami nie sprzeciwia się wytoczeniu o to roszczenie powództwa.

§ 2. W tym przypadku zarządzenie tymczasowe jest dopuszczalne także po uzyskaniu przez wierzyciela wyroku, ulegającego wykonaniu, lecz tylko co do świadczeń, których termin uiszczenia jeszcze nie nastąpił.

Art. 306.

Wydając zarządzenie tymczasowe przed wytoczeniem powództwa, sąd wyznaczy wierzycielowi termin, w którym powództwo winno być wytoczone pod rygorem upadku zabezpieczenia. Termin ten nie może być dłuższy, niż trzymiesięczny.

Art. 307.

§ 1. Rozpoznanie wniosku o zarządzenie tymczasowe przed wytoczeniem powództwa należy do sądu powszechnego, który byłby właściwy do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji.

§ 2. Wnioski o zarządzenie tymczasowe w toku procesu rozpoznaje sąd tej instancji, w której sprawa się toczy, a gdy sprawa toczy się w Sądzie Najwyższym — sąd pierwszej instancji.

§ 3. Wnioski o zarządzenia tymczasowe sąd rozpoznaje w składzie, w jakim ulega rozpoznaniu sprawa.

§ 4. Przewodniczący w przypadkach niecierpiących zwłoki może sam wydać zarządzenie tymczasowe. Wszakże w sprawach, ulegających rozpoznaniu w składzie trzech sędziów, przewodniczący przedstawi swe zarządzenie do rozpoznania właściwemu składowi na najbliższem posiedzeniu.

Art. 308.

§ 1. We wniosku o zarządzenie tymczasowe, wierzyciel winien podać i uprawdopodobnić okoliczności, które usprawiedliwiają żądanie. Pozatem wniosek powinien czynić zadość wszystkim warunkom pisma procesowego.

§ 2. We wniosku wierzyciel może także wskazać sumę,

której złożenie przez dłużnika wystarcza dla zabezpieczenia roszczenia.

Art. 309.

Sąd może rozpoznać wniosek o zarządzenie tymczasowe na posiedzeniu niejawnem, władny jest jednak wyznaczyć rozprawę.

Art. 310.

§ 1. Sąd, uwzględniając wniosek o zarządzenie tymczasowe, oznaczy dokładnie w postanowieniu roszczenie, które ma być zabezpieczone, oraz sposób i zakres zabezpieczenia.

§ 2. W razie potrzeby można zastosować jednocześnie kilka sposobów zabezpieczenia.

§ 3. Wykonanie zarządzenia tymczasowego sąd może uzależnić od złożenia przez wierzyciela kaucji, celem zabezpieczenia roszczeń dłużnika o odszkodowanie z powodu wykonania zarządzenia. Na kaucji tej będzie służyło dłużnikowi pierwszeństwo zaspokojenia.

Art. 311.

§ 1. Wszelkie zabezpieczenie roszczeń pieniężnych będzie na żądanie dłużnika zastąpione złożeniem przez niego do depozytu sądowego odpowiedniej sumy. Na sumie tej będzie służyło wierzycielowi pierwszeństwo zaspokojenia.

§ 2. Zabezpieczenie roszczeń niepieniężnych może być, stosownie do okoliczności, również w ten sam sposób zastąpione. Nie dotyczy to jednak zabezpieczenia w sprawach o prawo własności.

Art. 312.

Dłużnik w każdym czasie może żądać uchylenia lub zmiany zabezpieczenia. W tym przypadku wyznaczona będzie rozprawa oddzielnie lub łącznie z rozpoznaniem istoty sprawy.

Art. 313.

Od postanowienia sądu pierwszej instancji co do zarządzeń tymczasowych służy zażalenie. Od postanowienia sądu drugiej instancji niema środka odwoławczego.

Art. 314.

§ 1. Postanowienie sądu, uwzględniające wniosek o zarządzenie tymczasowe, ulega natychmiastowej wykonalności.

§ 2. Zażalenie wstrzymuje wykonanie postanowienia, uchylającego lub zmieniającego zarządzenie tymczasowe.

§ 3. Do wykonania zarządzeń tymczasowych stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnem.

Art. 315.

§ 1. Koszty postępowania o zarządzenie tymczasowe, wszczętego przed wytoczeniem powództwa, ponosi wierzyciel, jeżeli w terminie przepisanym nie wytoczył powództwa. W tym przypadku pozwany może w ciągu dwóch tygodni od upływu tego terminu zgłosić w sądzie wniosek o przyznanie mu kosztów.

§ 2. Pozatem do kosztów postępowania o zarządzenie tymczasowe stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 316.

§ 1. Jeżeli wierzyciel nie wytoczył powództwa w terminie przepisanym lub cofnął wniesiony pozew, albo gdy powództwo jego zostało oddalone, dłużnik ma przeciwko wierzycielowi roszczenie o wynagrodzenie szkód i strat, poniesionych wskutek wykonania zabezpieczenia. Roszczenie to wygasa po upływie roku od chwili jego powstania.

§ 2. Wierzyciele, którzy łącznie wykonali zabezpieczenie, odpowiadają za szkody i straty solidarnie.

§ 3. Jeżeli w ciągu miesiąca od chwili powstania roszczenia o odszkodowanie dłużnik nie wytoczy powództwa, sąd zwróci kaucje wierzycielowi.

ROZDZIAŁ II.

Zabezpieczenie roszczeń pieniężnych.

Art. 317.

Zabezpieczenie roszczeń pieniężnych następuje:

1) przez zajęcie ruchomości;

2) przez ostrzeżenie hipoteczne (prenotację) i przez wpis do rejestru statków;

3) przez zakaz zbywania lub obciążania nieruchomości niehipotekowanych;

4) przez zajęcie wierzytelności lub innego prawa.

Art. 318.

Zabezpieczenie roszczenia pieniężnego przeciwko Skarbowi Państwa i przedsiębiorstwom państwowym nie jest dopuszczalne także przed wytoczeniem powództwa.

Art. 319.

Zabezpieczenie nie może obejmować rzeczy i praw, z których egzekucja jest wyłączona, oraz rzeczy, ulegających szybkiemu zepsuciu.

Art. 320.

§ 1. Zajęte ruchomości nie mogą być oddane pod dozór wierzycielowi.

§ 2. Zajęte pieniądze i papiery wartościowe złożone będą do depozytu sądowego.

Art. 321.

Na żądanie dłużnika sąd po wysłuchaniu wierzyciela może zarządzić sprzedaż zajętych ruchomości w drodze postępowania egzekucyjnego. Suma uzyskana będzie złożona do depozytu sądowego i będzie zabezpieczeniem roszczeń wierzyciela w zastępstwie zajętych ruchomości.

Art. 322.

§ 1. Uwzględniając wniosek o wydanie zakazu zbywania i obciążania nieruchomości niehipotekowanej, sąd zawiadomi o tem wierzyciela i dłużnika.

§ 2. O zakazie wciągnięta będzie na wniosek wierzyciela wzmianka do wykazu zajętych nieruchomości niehipotekowanych.

§ 3. Zbycie lub obciążenie nieruchomości wbrew zakazowi po wciągnięciu do wykazu wzmianki nie ma wpływu na prawa wierzyciela.

Art. 323.

W sprawie z powództwa o alimenty, wytoczonego przeciwko ślubnemu ojcu lub matce ślubnej albo mężowi, sąd może zabezpieczyć powództwo także przez zobowiązanie ich do uiszczania miesięcznie powodom, aż do ukończenia sprawy, oznaczonej w każdym poszczególnym przypadku sumy.

Art. 324.

Pozew wypuszczającego w najem lub w dzierżawę o zapłatę czynszu stanowi tytuł zabezpieczenia przez zajęcie ruchomości lokatora lub dzierżawcy, które znajdują się w wynajętych pomieszczeniach lub w wydzierżawionej nieruchomości.

ROZDZIAŁ III.

Zabezpieczenie roszczeń niepieniężnych.

Art. 325.

§ 1. Celem zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych sąd wydaje zarządzenie, jakie stosownie do okoliczności uważa za odpowiednie, nie wyłączając zarządzeń, przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych.

§ 2. Przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględni zarówno interes wierzyciela, aby zapewnić mu zaspokojenie, jak i interes dłużnika, aby nie był on ponad potrzebę uciążony.

§ 3. W żadnym przypadku zarządzenie tymczasowe nie może zmierzać do tego, aby stanowiło zaspokojenie roszczenia.

Art. 326.

W sprawie z powództwa o zaniechanie czynności sąd może w drodze zabezpieczenia unormować tymczasowo aż do ukończenia sprawy stan faktyczny, gdy okaże się to koniecznem celem odwrócenia szkody.

Art. 327.

W drodze zabezpieczenia nie można stosować przeciwko dłużnikowi ani grzywny, ani przymusu osobistego.

Art. 328.

§ 1. W sprawach o prawo własności lub o inne prawo rzeczowe można ustanowić w drodze zabezpieczenia sekwestr (zarząd przymusowy).

§ 2. Sekwestr polegać może na całkowitem albo częściowem odjęciu dłużnikowi zarządu.

Art. 329.

§ 1. Zabezpieczając roszczenie przez sekwestr, sąd ustanowi zarządcę i będzie nad nim sprawował nadzór.

§ 2. Zarządcą ustanowiona będzie osoba, wskazana przez strony. W braku ich zgodnego wniosku sąd ustanowi zarządcę według swego uznania po zasięgnięciu, w razie potrzeby, opinji odnośnego przedstawicielstwa gospodarczego lub władzy samorządowej.

§ 3. Zarządca składa sądowi w wyznaczonych terminach sprawozdanie ze swoich czynności, jak również sprawozdanie rachunkowe, usprawiedliwione dokumentami.

§ 4. Sąd na wniosek strony może z ważnych przyczyn usunąć zarządcę i ustanowić innego.

Art. 330.

§ 1. Wprowadzając zarządcę, komornik zawiadomi wskazane przez wierzyciela osoby, aby świadczenia, przypadające od nich tytułem dochodu z majątku, objętego sekwestrem, tak zaległe jak i dalsze, uiszczały do rąk zarządcy. W zawiadomieniu komornik uprzedzi, że uiszczenie do rąk dłużnika nie będzie ważne w stosunku do wierzyciela.

§ 2. Jeżeli przedmiotem sekwestru jest dom, w którym zamieszkuje dłużnik w czasie ustanowienia sekwestru, mieszkanie to nie będzie wyjęte z jego użytku.

Art. 331.

§ 1. Zarządca obowiązany jest wykonywać czynności, potrzebne do podtrzymania prawidłowego gospodarstwa i w związku z tem ma prawo pokrywać bezpośrednio z dochodów konieczne wydatki, jako to: wynagrodzenie pracowników, składki ubezpieczeniowe, podatki i opłaty publiczne, raty amortyzacyjne i odsetki od wierzytelności hipotecznych oraz inne wydatki na utrzymanie majątku. Ma również prawo z dochodów potrącić przyznane mu przez sąd wynagrodzenie.

§ 2. Zarządca obejmuje płody i owoce, już zebrane i znajdujące się na miejscu.

§ 3. Zarządcy wolno zaciągać tylko takie zobowiązania, które mogą być zaspokojone z dochodów.

§ 4. Czynności, wykraczające poza zwykły zarząd, zarządca może wykonywać tylko za zgodą stron.

Art. 332.

§ 1. Po rozpoznaniu sprawozdań zarządcy i po wysłuchaniu stron i zarządcy, sąd ustala pozycje rachunkowe, które zostały usprawiedliwione; spory co do innych pozycyj rozstrzygnięte będą w drodze procesu.

§ 2. Ponadto na żądanie wierzyciela lub dłużnika sąd rozważy czynności zarządcy po jego wysłuchaniu i wyda odpowiednie zarządzenia. Od postanowienia sądu co do tych zarządzeń niema zażalenia.

Art. 333.

§ 1. Na żądanie zarządcy sąd, który go ustanowił, wyznaczy mu wynagrodzenie, stosownie do trudów, przez niego poniesionych. Wynagrodzenie wyznaczone będzie po ukończeniu czynności zarządcy albo w toku tych czynności w pewnych odstępach czasu.

§ 2. Zarządca traci prawo do wynagrodzenia, jeżeli nie zażąda go w ciągu dwóch miesięcy od daty ustąpienia z zarządu.

§ 3. W przedmiocie wynagrodzenia droga procesu jest wyłączona.

Art. 334.

Zarządcy nie służy zażalenie z wyjątkiem postanowień co do wynagrodzenia za sprawowanie zarządu.

Art. 335.

Jeżeli prowadzenie zarządu wymaga kosztów, na których pokrycie nie wystarczają narazie dochody bieżące, sąd postanowi, aby wierzyciel w ciągu tygodnia złożył zarządcy odpo-

wiednią kwotę. Jeżeli wierzyciel temu zadość nie uczyni, sekwestr będzie uchylony.

Art. 336.

Dochód, pozostający po potrąceniu wydatków, zarządca składa do depozytu sądowego. Sumy w ten sposób złożone, sąd na wniosek strony umieści na oprocentowanie, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na wysokość sum i na czas, w ciągu którego mają być zatrzymane.

Art. 337.

Zarządca, który bez usprawiedliwiającej go przyczyny w terminie oznaczonym nie złoży chociażby jednego z przepisanych sprawozdań, może być usunięty od zarządu, a nadto, stosownie do okoliczności skazany będzie na grzywnę do pięciuset złotych.

Art. 338.

Za należności, przypadające zarządcy z tytułu zarządu, odpowiada przed nim zawsze wierzyciel. Nie wyłącza to w odpowiednich przypadkach odpowiedzialności dłużnika, jak również nie wyłącza regresu, jaki według przepisów prawa cywilnego może służyć wierzycielowi do dłużnika.

Art. 339.

§ 1. Do sekwestru ułamkowej części nieruchomości stosuje się odpowiednio przepisy o sekwestrze całej nieruchomości. Zarządca jednak działa tylko w granicach praw dłużnika, jako współwłaściciela.

§ 2. O sekwestrze ułamkowej części należy zawiadomić także pozostałych współwłaścicieli nieruchomości.

PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 340.

Wykonanie ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 341.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie jednocześnie z przepisami ją wprowadzającemi z dniem . . . . . .

USTAWA

z dnia . . . . . .

PRZEPISY WPROWADZAJĄCE USTAWĘ O SĄDOWEM POSTĘPOWANIU EGZEKUCYJNEM.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. I. § 1. Z dniem wejścia w życie ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem tracą moc dotychczasowe przepisy o postępowaniu egzekucyjnem, unormowanem w tej ustawie i w niniejszych przepisach wprowadzających.

§ 2. W szczególności tracą moc obowiązujące dotychczas w tym zakresie przepisy wraz z późniejszemi ich zmianami i uzupełnieniami, a mianowicie:

1) przepisy o wykonaniu wyroków i o zabezpieczeniu powództwa, zawarte w księgach pierwszej, drugiej, trzeciej i piątej rosyjskiej ustawy postępowania cywilnego;

2) austrjacka ustawa z dnia 27 maja 1896 r. o postępowaniu egzekucyjnem i zabezpieczającem (Dz. u. p. austr. Nr. 79) wraz z ustawą zaprowadzającą z dnia 27 maja 1896 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 78), art. XII ust. 1 ustawy zaprowadzającej normę jurysdykcyjną z dnia 1 sierpnia 1895 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 110) oraz przepisy § 7 ust. 3 i § 44 normy jurysdyk-

cyjnej z dnia 1 sierpnia 1895 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 111), o ile pozostają w związku z postępowaniem egzekucyjnem i zabezpieczającem;

3) księga ósma niemieckiej ustawy o postępowaniu cywilnem z dnia 30 stycznia 1877 r. (Dz. U. Rzeszy z r. 1877, str. 41) z zastrzeżeniami zawartemi w art. L, oraz ustawa o przymusowej licytacji i przymusowym zarządzie z dnia 24 marca 1897 r. (Dz. U. Rzeszy z r. 1897 Nr. 14, str. 97 i nast. i z r. 1898 Nr. 25, str. 713 i nast.).

Art. II. § 1. Tracą moc przepisy o egzekucji z płac, emerytur, pensyj wdowich i sierocych lub z wynagrodzenia za pracę, a w szczególności dotyczące tego przedmiotu przepisy ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), ustawy o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych z dnia 2 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312), ustawy o stosunkach służbowych nauczycieli z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. 1928 r. Nr. 47, poz. 462) oraz rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej: z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) o ustroju sądów powszechnych, z dnia 24 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 204) o stosunku służbowym profesorów państwowych szkół akademickich i pomocniczych sił naukowych tych szkół, z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 323) o umowie o pracę pracowników umysłowych i z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 324) o umowie o pracę robotników.

§ 2. Uchyla się art. 312 prawa górniczego z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654).

Art. III. Pozostają w mocy uprawnienia szczególne w egzekucji, zawarte w statutach towarzystw kredytowych ziemskich i miejskich oraz banków.

Art. IV. Pozostają w mocy przepisy o egzekucji i o pierwszeństwie zaspokojenia, zawarte:

1) w rozporzadzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia

22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 360) o rejestrowym zastawie rolniczym i

2) w ustawie z dnia 14 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) o rejestrowym zastawie drzewnym.

Art. V. Pozostają w mocy wydane przez władze polskie przepisy, które przewidują ograniczenie egzekucji z niektórych majątków i ulgi w egzekucji.

Art. VI. Pozostaje w mocy art. 41 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministra Reform Rolnych z dnia 29 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 833).

Art. VII. Przeprowadzenie licytacji, przewidzianej w art. 56 prawa o domach składowych z dnia 28 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 144, poz. 1020) i w art. 116 prawa bankowego z dnia 17 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321) należeć będzie na obszarze całego Państwa do komornika.

Art. VIII. Władza gminna obowiązana jest na polecenie sądu do egzekwowania grzywien, opłat sądowych i kosztów postępowania na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

Art. IX. § 1. Minister Sprawiedliwości może oznaczyć w drodze rozporządzenia okręgi sądów grodzkich, w których egzekucję z ruchomości celem zaspokojenia należności pieniężnych, nie przekraczających pięciuset złotych, przeprowadza samorządowa władza miejska lub gminna, gdy egzekucja ma być przeprowadzona poza siedzibą komornika.

§ 2. W zakresie czynności egzekucyjnych władza samorządowa podlega sądowi.

Art. X. Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzeń:

1) wyda instrukcję dla komorników, w której oznaczy także przypadki, w jakich zastępstwo komornika może być

poruczone osobom, odbywającym służbę przygotowawczą na urząd komornika;

2) wyda taryfę wynagrodzenia komorników, tudzież biegłych, wezwanych w postępowaniu egzekucyjnem, oraz osób, którym poruczono dozór zajętych ruchomości;

3) ustali brzmienie klauzuli wykonalności;

4) oznaczy przypadki, w których komornik winien złożyć do depozytu sądowego papiery na okaziciela, dokumenty, klejnoty i przedmioty ze złota, płatyny i srebra tudzież inne kosztowności;

5) oznaczy sposób prowadzenia wykazu osób, na które włożony był obowiązek złożenia przysięgi wyjawienia, tudzież

6) oznaczy techniczne sposoby opisu i oszacowania nieruchomości.

Art. XI. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu wyda przepisy co do umieszczenia we właściwych przypadkach na oprocentowanie sum, złożonych do depozytu sądowego.

Art. XII. O nałożeniu grzywny (art. 319 kodeksu postępowania cywilnego) na biegłego, wezwanego w postepowaniu egzekucyjnem, orzeka sąd na wniosek komornika.

Art. XIII. § 1. Przepisy art. 228 — 231 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem będą miały odpowiednie zastosowanie w przypadku, gdy w myśl przepisów prawa górniczego ma być sprzedane pole górnicze z powodu odebrania własności górniczej lub z powodu zrzeczenia się.

§ 2. Postanowienie o wystawieniu pola górniczego na sprzedaż wydaje sąd grodzki, w którego okręgu pole się znajduje.

§ 3. Postanowienie sądu, ostrzeżenie hipoteczne i obwieszczenie zawierać będą wzmiankę, że postępowanie ma na celu sprzedaż z powodu odebrania własności górniczej lub z powodu zrzeczenia się.

Art. XIV. Do postępowania egzekucyjnego z nieruchomości, wszczętego przez wierzyciela, może się przyłączyć zarządca upadłości, do postępowania zaś wszczętego przez zarządcę upadłości może się przyłączyć wierzyciel egzekwujący.

Art. XV. Na zgodny wniosek wszystkich współwłaścicieli nieruchomości postępowanie egzekucyjne celem zniesienia współwłasności w drodze publicznej sprzedaży może być wszczęte bez tytułu egzekucyjnego.

Art. XVI. Zarządzenie tymczasowe w myśl przepisów tytułu trzeciego ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem sąd powszechny może wydać także celem zabezpieczenia roszczenia, którego rozpoznanie należy do giełdowego sądu rozjemczego.

Art. XVII. Tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności, jest tytułem dla hipoteki sądowej.

Art. XVIII. Ilekroć poszczególne przepisy prawne powołują się na dotychczasowe ustawy o postepowaniu egzekucyjnem i zabezpieczającem, należy zamiast tych przepisów, stosować odpowiednio przepisy ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem i niniejsze przepisy.

ROZDZIAŁ II.

Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Art. XIX. Uchyla się:

1) art. 15 — 19 dekretu Rady Regencyjnej Królestwa Polskiego w przedmiocie przepisów dla komorników z dnia 22 lutego 1918 r. (Dz. Pr. Kr. Pol. Nr. 5, poz. 10);

2) art. 1331—1336 ustawy postępowania cywilnego co do warunków dochodzenia odszkodowania od komorników;

3) art. 2210—2217 kodeksu Napoleona;

4) art. 565 kodeksu handlowego francuskiego;

5) art. 40 i 41 prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych z 1818 r. oraz art. 5—9 prawa o przywilejach i hipotekach z 1825 r.;

6) art. 1509 tomu X cz. 1 Zwodu praw ces. ros.

Art. XX. Pozostają w mocy:

1) art. 27 prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych z 1818 r. oraz art. 27 prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych, o przywilejach i hipotekach, zawartego w rozporządzeniu Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 31 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. 1928 r. Nr. 53, poz. 510);

2) art. 58 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 164) o egzekucji przeciwko nabywcy przedsiębiorstwa.

Art. XXI. Akty oblatowane według przepisów ustawy notarjalnej (art. 146 i 147), są tytułami egzekucyjnemi w tych samych granicach, jak akty notarjalne.

Art. XXII. Minister Sprawiedliwości wyda w drodze rozporządzenia przepisy o prowadzeniu przez właściwe sądy wykazu zajętych nieruchomości niehipotekowanych.

Art. XXIII § 1. Służebności, ciężary realne oraz prawa najmu i dzierżawy, wciągnięte do księgi hipotecznej czystym wpisem lub ciążące na nieruchomości niehipotekowanej i stwierdzone aktem notarjalnym, będą utrzymane bez potrącenia ich wartości z ceny nabycia.

§ 2. To samo dotyczy służebności, wciągniętych do tabeli likwidacyjnej.

Art. XXIV. Sprzedaż nieruchomości celem zniesienia współwłasności w drodze działów na zgodny wniosek współwłaścicieli w przypadku, gdy choćby jeden z nich jest małoletni lub ubezwłasnowolniony, może nastąpić tylko wówczas, jeżeli opiekun będzie upoważniony do wyrażenia zgody uchwałą rady familijnej, zatwierdzoną przez sąd. Z zachowaniem tychże warunków dopuszczalne jest stosowanie przepisu art. 301 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem.

§ 2. W okręgu białostockim zgoda musi być wyrażona przez właściwy sąd opiekuńczy.

Art. XXV § 1. Do podziału sumy, uzyskanej w egzekucji z nieruchomości niehipotekowanej, stosuje się odpowiednio przepisy o podziale sumy, uzyskanej w egzekucji z nieruchomości hipotekowanej.

§ 2. W podziale uczestniczy także wierzyciel, którego wierzytelność zabezpieczona jest zastawem, jeżeli zgłosi się najpóźniej w dniu uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu i udowodni swe prawo dokumentem publicznym lub prywatnym z podpisem uwierzytelnionym. Wierzytelność zabezpieczona zastawem z odsetkami za ostatnie dwa lata przed licytacją zaspokojona będzie w tej kategorji, w jakiej winny być zaspokojone wierzytelności i prawa zabezpieczone hipotecznie.

Art. XXVI. Z art. 194 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, dotyczącego stosunku najmu lub dzierżawy § 2 nie ma zastosowania, a § 1 ma zastosowanie o tyle, o ile według przepisów prawa cywilnego umowa obowiązuje nabywcę.

Art. XXVII. Na obszarze, na którym obowiązuje prawo o ustaleniu własności dóbr nieruchomych z 1818 r. i prawo o przywilejach i hipotekach z 1825 r., ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości hipotekowanej, gdy ma być wciągnięte na piśmienne żądanie komornika, będzie wciągnięte trybem, przepisanym w art. 15a i 15b prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych, o przywilejach i hipotekach, zawartego w rozporządzeniu Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 31 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. 1928 r. Nr. 53, poz. 510).

Art. XXVIII § 1. Na obszarze, na którym obowiązuje Tom X cz. 1 Zwodu praw ces. ros.:

1) egzekucja z nieruchomości, wpisanej do rejestru dóbr nieruchomych, odbywa się tak, jak z nieruchomości, mającej urządzoną hipotekę z tem, że ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji, wpis prawa własności nabywcy oraz wykreślenie wpisów winny być dokonane zgodnie z przepisami ustawy notar-

jalnej i prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych, przywilejach i hipotekach.

2) prawo zabudowy, obciążające sprzedaną nieruchomość będzie utrzymane. Przepisy art. 542^{17} T. X. cz. 1 pozostają w mocy.

ROZDZIAŁ III.

Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie.

Art. XXIX. Komornik zawiesi, na wniosek dziedzica lub kuratora spadku, postępowanie egzekucyjne, jeżeli sąd spadkowy zezwolił na zwołanie wierzycieli (§ 813 kodeksu cywilnego).

Art. XXX. Umorzenie egzekucji w myśl art. 57 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem nastąpi także wówczas, gdy wierzyciel ma w swojem władaniu rzecz ruchomą dłużnika, na której służy mu prawo zatrzymania.

Art. XXXI. Zajęcie wierzytelności lub prawa, przewidziane w art. 143 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, w wypadku zniszczenia wykazu hipotecznego dokonywa się aż do odnowienia wykazu przez złożenie tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego klauzulą wykonalności, do sądu grodzkiego, w którego okręgu nieruchomość jest położona, i przez uzyskanie zezwolenia sądu na złożenie tegoż tytułu w celu zajęcia wierzytelności lub prawa.

Art. XXXII. Jeżeli sąd hipoteczny odmówi prawomocnie wpisu ostrzeżenia z art. 151 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, egzekucja będzie zawieszona aż do usunięcia przeszkody do wpisu. Prawo sprostowania księgi gruntowej służy narówni z dłużnikiem wierzycielowi.

Art. XXXIII § 1. Egzekucja z nieruchomości, której wykaz hipoteczny uległ zniszczeniu, odbywa się tak, jak z nieruchomości wpisanej do wykazu hipotecznego.

§ 2. Zaświadczenie o wszczęciu egzekucji z nieruchomo-

ści przedstawione będzie sądowi, w którego okręgu położona jest nieruchomość, celem złożenia do zbioru dokumentów. Pozwolenie sądu na złożenie ma skutki ogłoszenia o wszczęciu egzekucji.

§ 3. Wypis z wykazu złożonych w sądzie dokumentów, odnoszących się do danej nieruchomości, oraz zaświadczenie treści każdego ze złożonych dokumentów zastępują wykaz hipoteczny.

§ 4. Dla uzyskania prawa własności nabywca złoży we właściwym sądzie uwierzytelniony odpis postanowienia o przysądzeniu.

Art. XXXIV. Obwieszczenie o licytacji nieruchomości, wpisanej do księgi hipotecznej, zawierać będzie oprócz danych, wskazanych w art. 177 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, także wezwanie, aby osoby, posiadające prawa natury rzeczowej, do księgi niewpisane, zgłosiły te prawa przed dniem licytacji, w przeciwnym bowiem razie prawa te nie będą utrzymane w mocy, a osoba uprawniona będzie mogła dochodzić tylko równowartości z sumy ulegającej podziałowi.

Art. XXXV. Najemca lub dzierżawca, których prawo było wpisane do księgi hipotecznej, którym nabywca wypowiedział na zasadzie art. 194 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, najem lub dzierżawę przed upływem terminu, ustalonego umową, mają, według swego stopnia hipotecznego roszczenie o odszkodowanie z sumy ulegającej podziałowi, co nie uwłacza dalszemu roszczeniu nabywcy lub dzierżawcy przeciwko ich dłużnikowi.

Art. XXXVI § 1. Służebności, ciężary realne i wymowy będą na poczet ceny nabycia utrzymane w mocy, jeżeli wartość ich, ustalona przy oszacowaniu, znajdzie w tej cenie pokrycie. Nabywca w tym przypadku może zaliczyć te wartość na poczet ceny nabycia.

§ 2. Jeżeli cena nabycia nie wystarcza na pełne pokrycie powyższych praw, prawa te wygasają. W razie tylko częściowego pokrycia, cześć wartości, znajdująca pokrycie, be-

dzie wypłacona uprawnionemu według pierwszeństwa prawa wygasłego.

Art. XXXVII. Sąd może na wniosek, zgłoszony w myśl art. 199 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem postanowić, że nabywca ma przejąć służebność wpisaną bez potrącenia z ceny nabycia, jeżeli służebność jest dla realności uprawnionej ze względów gospodarczych konieczna, a nie obniża istotnie wartości nieruchomości obciążonej. Sąd może również postanowić, za zgodą uprawnionego, że służebność albo ciężar realny, które znajdą pokrycie w cenie nabycia, będą zamiast przejęcia przez nabywcę, zaspokojone sumą pieniężną.

Art. XXXVIII § 1. W przypadku zabezpieczenia hipotecznego renty pieniężnej, sąd wydzieli z ceny nabycia najpierw raty, zalegające za ostatni rok po dzień przybicia, następnie wartość renty, oznaczoną w oszacowaniu albo sumę wykupu, gdy suma ta jest w wykazie wpisana.

§ 2. Jeżeli prawo do renty służy uprawnionemu na czas jego życia lub na czas ściśle nie oznaczony, sąd, po wydzieleniu zaległych do dnia przybicia rat z ceny nabycia, umieści na oprocentowanie sumę, ustaloną w oszacowaniu, oraz postanowi, jakie kwoty i kiedy uprawniony będzie pobierał. Jeżeli suma, ulegająca podziałowi, nie wystarcza na pokrycie pełnej kwoty, uprawniony będzie pobierał nieuszczuplone raty renty aż do wyczerpania całej sumy lub wcześniejszego wygaśnięcia jego prawa.

Art. XXXIX. Zabezpieczone hipotecznie prawo odkupu lub pierwokupu gaśnie wskutek licytacji bez odszkodowania; jednak prawo takie, o ile służy z mocy ustawy, będzie utrzymane.

Art. XL. Bez potrącenia z ceny nabycia utrzymuje się w mocy: 1) służebności, ciążące z samej ustawy na nieruchomości, choćby bez wpisu do księgi hipotecznej; 2) służebności drogi koniecznej; 3) prawo zabudowy, obciążające sprzedaną nieruchomość.

Art. XLI. Prawa prenotowane bedą uwzględnione w podziale tylko wówczas, gdy najpóźniej w terminie do zgłoszenia zarzutów przeciwko planowi podziału, będzie złożony dowód, że postępowanie w celu usprawiedliwienia prenotacji zostało już wszczęte albo że termin do wszczęcia jeszcze nie upłynął.

Art. XLII. Jeżeli istnieją warunki umorzenia prawa hipotecznego, sąd na wniosek osoby, której zaspokojenie zależne jest od umorzenia tego prawa, upoważni ją do wniosku o umorzenie, a sume, przypadającą na zaspokojenie prawa, ulegającego umorzeniu, złoży do depozytu sądowego. Jeżeli w ciągu dwóch tygodni po uprawomocnieniu się planu podziału nie bedzie sądowi wykazane, że wniosek o umorzenie został zgłoszony, suma złożona w depozycie będzie wydana osobom, które z kolei według planu są uprawnione.

Art. XLIII. Zaległe za ostatnie dwa lata przed udzieleniem przybicia należności kasy brackiej z tytułu wpłat kopalni do kasy brackiej i wpłat, zatrzymanych robotnikom na cele kasy, beda zaspokojone z sumy, uzyskanej ze sprzedaży własności górniczej po podatkach i innych opłatach publicznych, należnych z kopalni, a przed hipotekami i prawami, wpisanemi do księgi górniczej.

Art. XLIV § 1. W podziale sumy, uzyskanej w egzekucji z nieruchomości, uczestniczą także osoby, które mają prawa bez wpisu na nieruchomości ciążące, o ile je zgłosiły najpóźniej w dniu uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu i udowodniły dokumentem publicznym lub prywatnym z podpisem uwierzytelnionym.

§ 2. Prawa te będą zaspokojone po wierzytelnościach i prawach, zabezpieczonych hipotecznie, jeżeli w myśl obowiązujących przepisów nie korzystają z innego stopnia zaspokojenia w stosunku do praw wpisanych; między sobą zaś— w kolejności, w jakiej powstały, o ile obowiązujące przepisy nie nadają im innego stopnia.

Art. XLV § 1. Podział fizyczny wspólnej nieruchomości, dział spadku lub innej masy majątkowej oraz sprostowanie

granic w wykonaniu tytułu egzekucyjnego przeprowadzi, z wyłączeniem komornika, sąd grodzki, w którego okręgu majątek się znajduje, przy udziale osób zainteresowanych z odpowiedniem uwzględnieniem przepisów §§ 841 do 853 kodeksu cywilnego.

§ 2. Od postanowień, poprzedzających ostateczne ustalenie działu lub linji granicznej, niema zażalenia.

Art. XLVI. § 1. Jeżeli egzekucja celem ściągnięcia należności pieniężnej, jest skierowana do prawa, na rzecz dłużnika do księgi hipotecznej jeszcze niewpisanego, wierzyciel może, składając tytuł egzekucyjny z klauzulą wykonalności oraz dokument hipoteczny, wystawiony na rzecz dłużnika, żądać wpisania tego prawa na imię dłużnika i jednoczesnego zabezpieczenia swej wierzytelności przez zajęcie praw dłużnika (hipoteka sądowa).

§ 2. Dokument hipoteczny, potrzebny do wpisu, komornik na wniosek wierzyciela odbierze dłużnikowi.

§ 3. Jeżeli egzekucja wszczęta została przez kilku wierzycieli, komornik odebrawszy dłużnikowi dokument hipoteczny, zgłosi jednocześnie wniosek o wpis praw na imię dłużnika i wszystkich tych wierzycieli.

Art. XLVII. Pozostają w mocy:

1) przepisy § 47 ustawy z dnia 19 maja 1874 r., dotyczące ksiąg kolejowych, praw hipotecznych na kolejach żelaznych i hipotecznego zabezpieczenia praw zastawu dla posiadaczy kolejowych obligacyj pierwszeństwa (Dz. u. p. austr. Nr. 70);

2) przepisy o zabezpieczeniu praw i roszczeń zapomocą prenotacji, o adnotacjach hipotecznych oraz o doręczaniu uchwał hipotecznych, nawet w przypadkach, gdy doręczenie odbywa się w postępowaniu egzekucyjnem;

3) przepisy art. 310 ustawy handlowej i § 47 ustawy ją wprowadzającej o publicznej sprzedaży zastawu.

Art. XLVIII. Jednocześnie z wpisem prawa własności na rzecz osoby, która uzyskała zakaz zbycia i obciążenia nieruchomości, należy w księdze gruntowej zaznaczyć, że prawu jej służy pierwszeństwo w stopniu wpisu zakazu, i wykreślić

późniejsze wpisy, dokonane przeciwko dłużnikowi, o ile ich utrzymanie sprzeciwia się istocie przyznanego prawa wpisanego.

Art. XLIX. W postępowaniu upadłościowem sprzedaży dokonywa zamiast sądu komornik.

ROZDZIAŁ IV.

Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach.

Art. L. Pozostają w mocy z księgi ósmej ustawy o postępowaniu cywilnem §§ 728, 729, 735 do 749, 773, 774, 778, 780 do 786, 859 do 863.

Art. LI. Pozostają w mocy przepisy egzekucyjne, zawarte w §§ 274 ust. 2, 322 ust. 3, 456 do 458, 753, 755, 756, 771, 772, 1003, 1147, 1408, 1990, 2115, 2213 i 2214 kodeksu cywilnego, tudzież w §§ 124 ust. 2, 129 ust. 4 i 370 liczba 2 kodeksu handlowego.

Art. LII. Artykuły XXX, XXXIV, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XLIII i XLIV niniejszych przepisów będą odpowiednio stosowane także na obszarze sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach.

Art. LIII. Umowny zakaz zbycia wierzytelności nie wyłącza egzekucji z tej wierzytelności.

Art. LIV. Roszczenie o zachowek lub roszczenie z § 528 kodeksu cywilnego o zwrot darowizny ulega egzekucji tylko wówczas, gdy je przyznano w umowie lub gdy sprawa o roszczenie już się toczy.

Art. LV. Akty sądowe, zrównane z aktami notarjalnemi, są tytułami egzekucyjnemi w tych samych granicach, jak akty notarjalne.

Art. LVI. Egzekucję z nieruchomości można prowadzić przeciwko spadkobiercom wpisanego właściciela, chociażby nie byli oni jeszcze wpisani jako właściciele.

Art. LVII § 1. W celu zajęcia wierzytelności, zabezpieczonej hipoteką listową, oraz praw, wynikających z listu rentowego lub gruntowego, komornik oprócz zawiadomień, potrzebnych do zajęcia wierzytelności osobistej, odbierze list dłużnikowi i złoży go do depozytu sądowego. Zajęcie jest dokonane z chwilą spisania przez komornika protokółu, stwierdzającego odebranie listu.

§ 2. W razie zajęcia części wierzytelności lub prawa, wynikającego z listu, dłużnik uprawniony jest żądać utworzenia częściowych listów. Wniosek winien być zgłoszony komornikowi, który oznaczy, na jakie sumy mają być utworzone częściowe listy i sprawę prześle władzy hipotecznej. Po utworzeniu listów częściowych, władza hipoteczna przesyła je komornikowi, który list, mający służyć za zaspokojenie poszukiwanej wierzytelności, złoży do depozytu sądowego, drugi zaś list częściowy wyda dłużnikowi.

§ 3. Przepisy paragrafów poprzedzających nie mają zastosowania do zajęcia roszczeń oświadczenia, wymienione w § 1159 kodeksu cywilnego.

Art. LVIII. Zajęcie długu gruntowego, wpisanego na rzecz właściciela, dokonywa się odpowiednio do przepisów o zajęciu wierzytelności zabezpieczonej hipoteką księgową lub listową, zależnie od tego, czy powstał z hipoteki księgowej lub listowej.

Art. LIX. Jeżeli egzekucja skierowana jest do roszczenia o przewłaszczenie nieruchomości a powzdanie na rzecz dłużnika jeszcze nie nastąpiło, wierzyciel może żądać wpisania prawa własności na imie dłużnika, a jednocześnie może zabezpieczyć swoją należność w drodze hipoteki sądowej. O odebranie dłużnikowi dokumentów, potrzebnych do wpisu, wierzyciel zwraca się do komornika.

Art. LX § 1. Jeżeli co do prawa własności dłużnika wpisany jest sprzeciw, albo w księdze hipotecznej znajdują się inne wpisy, tamujące wpis ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji, władza hipoteczna odmówi wciągnięcia ostrzeżenia oraz za-

wiadomi o tem wierzyciela i komornika. Wierzycielowi służy prawo zażalenia w ciagu tygodnia do właściwego sądu.

§ 2. Władza hipoteczna zawiadomi komornika również o uprawomocnieniu sie postanowienia, odmawiajacego wciagniecia ostrzeżenia, a komornik po wysłuchaniu stron albo upoważni wierzyciela do wykonania praw dłużnika w celu usuniecia przeszkody, albo postepowanie umorzy. Komornik postepowanie w każdym razie umorzy, jeżeli wierzyciel w wyznaczonym terminie nie wykaże, że poczynił kroki celem usuniecia przeszkody.

Art. LXI. Bez potracenia z ceny nabycia utrzymuje się w mocy: 1) prawa i renty, ciążące z samej ustawy na nieruchomości, choćby bez wpisu do księgi hipotecznej; 2) służebności drogi koniecznej; 3) dziedziczne prawo zabudowy, obciążające sprzedaną nieruchomość; 4) służebności lub ciężary realne, wpisane jako wymiar.

Art. LXII. Wciagnięte do księgi hipotecznej prawo pierwokupu będzie w postępowaniu egzekucyjnem utrzymane bez odszkodowania nabywcy. To samo dotyczy praw wykupu lub pierwokupu, służących z mocy ustawy.

Art. LXIV. Hipoteka sądowa może być wpisana tylko własności nieruchomości w drodze publicznej sprzedaży nie dotyczą współwłasności do niepodzielnej ręki.

Art. LXIV. Hipoteka sądowa może być wpisana tylko jako hipoteka zabezpieczająca.

ROZDZIAŁ V.

Przepisy przechodnie.

Art. LXV. Egzekucja z oznaczonego majątku, wszczęta przed dniem wejścia w życie ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, będzie przeprowadzona wraz z postępowaniem podziałowem według przepisów dotychczasowych.

Art. LXVI. Akty, które przed wejściem w życie ustawy o sadowem postepowaniu egzekucyjnem miały według do-

tychczasowych przepisów, obowiązujących w jakiejkolwiek części Państwa, moc tytułu do egzekucji sądowej, zachowują moc tytułów egzekucyjnych na całym obszarze Państwa. Jednak tytuły, którym nie była nadana klauzula wykonalności według dotychczasowych przepisów, winny być zaopatrzone w klauzule według przepisów ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem.

Art. LXVII. Przepis o umorzeniu postępowania z powodu niepopierania egzekucji w ciągu trzech lat (art. 56 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem) ma zastosowanie do egzekucyj, wszczętych przed wejściem w życie ustawy egzekucyjnej. Wszakże umorzenie nastąpi przed upływem trzech lat, jeżeli dotychczasowe przepisy przewidują krótszy termin.

Art. LXVIII. W razie przyłączenia się wierzyciela egzekwującego po wejściu w życie ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem do egzekucji, wszczętej przed wejściem w życie tej ustawy, postępowanie połączone prowadzone będzie według przepisów dotychczasowych.

Art. LXIX. Wnioski w przedmiocie zabezpieczenia, zgłoszone po wejściu w życie ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem w sprawach, wszczętych wcześniej, będą rozpoznawane według przepisów, które obowiązywały w czasie wszczęcia sprawy.

Jednak na obszarze okręgów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie zabezpieczenie, przewidziane w art. 323 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, będzie stosowane również w sprawach, wszczętych wcześniej.

Art. LXX. Na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie, Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie:

1) wierzyciel, który przed wejściem w życie ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem uzyskał prawo zastawu w drodze egzekucji celem zabezpieczenia, zachowuje i po wejściu w życie tej ustawy swoje pierwszeństwo zaspokojenia;

2) przepisy art. 271 ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem nie mają zastosowania w przypadku, gdy wpisy następujące po hipotece łącznej powstały przed wejściem w życie tej ustawy. W przypadku tym przy podziale ceny uzyskanej ze srzedaży nieruchomości, obciążonych hipoteką łączną, postąpić należy według przepisów § 222 austrjackiej ustawy o postępowaniu egzekucyjnem i zabezpieczającem.

Przepisy końcowe.

Art. LXXI. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

O ileby do czasu wejścia w życie ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem i niniejszych przepisów nie zostały wydane przewidziane w nich rozporządzenia, stosować należy odpowiednio przepisy dotychczasowe.

Art. LXXII. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem...

SPIS RZECZY.

str.
Przedmowa . . . . . 3— 4

I.

USTAWA

z dnia . . . .

O SĄDOWEM POSTĘPOWANIU EGZEKUCYJNEM.

TYTUŁ PIERWSZY.

PRZEPISY OGÓLNE.

		art.	str.
Rozdział I.	Właściwość w sprawach egzekucyjnych .	1— 9	5— 6
Rozdział II.	O postępowaniu w ogólności	10—18	7— 8
Rozdział III.	Tytuły egzekucyjne i klauzula wykonalności	19—33	9—13
Rozdział IV.	Wszczęcie egzekucji i dalsze czynności egzekucyjne	34— 49	14—17
Rozdział V.	Zawieszenie i umorzenie postępowania .	50— 61	18—21
Rozdział VI.	Ograniczenie egzekucji	62— 72	22—26

TYTUŁ DRUGI.

PRZEPISY SZCZEGÓLNE O EGZEKUCJI.

Dział I. *Egzekucja należności pieniężnych.*

Rozdział I.	Egzekucja z ruchomości.		
Oddział 1.	Zajęcie	73— 90	27—31
Oddział 2.	Sprzedaż	91—114	32—37
Oddział 3.	Wyjawienie majątku	115—122	38—40
Rozdział II.	Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych	123—147	41—47
Rozdział III.	Egzekucja z nieruchomości.		
Oddział 1.	Zajęcie	148—163	48—52
Oddział 2.	Opis i oszacowanie	164—173	53—55
Oddział 3.	Obwieszczenie o licytacji . . .	174—182	56—58

		art.	str.
Oddział 4.	Warunki licytacyjne	183—199	59— 62
Oddział 5.	Licytacja	200—211	63— 65
Oddział 6.	Przybicie	212—222	66— 68
Oddział 7.	Nadlicytacja	223—225	69
Oddział 8.	Przysądzenie własności . . .	226—227	70
Rozdział IV.	Egzekucja z własności górniczej i z prawa wydobywania żywic ziemnych	228—230	70
Rozdział V.	Egzekucja z kolei żelaznych . . .	231—238	71— 72
Rozdział VI.	Egzekucja ze statków morskich i statków żeglugi śródlądowej	239—254	73— 75
Rozdział VII.	Egzekucja z prawa zabudowy . .	255	76
Rozdział VIII.	Podział sumy, uzyskanej z egzekucji		
Oddział 1.	Przepisy ogólne	256—260	77
Oddział 2.	Podział sumy, uzyskanej w egzekucji z ruchomości oraz z niehipotekowanych wierzytelności i innych praw majątkowych .	261—264	78— 79
Oddział 3.	Podział sumy uzyskanej w egzekucji z nieruchomości	265—275	80 —83
Dział II.	*Egzekucja roszczeń niepieniężnych*	276—297	84— 90
Dział III.	*Egzekucja celem zniesienia współwłasności nieruchomości w drodze publicznej sprzedaży* . .	298—302	91— 92

TYTUŁ TRZECI.

PRZEPISY O ZABEZPIECZENIACH.

Rozdział I.	Przepisy ogólne	303—316	93— 96
Rozdział II.	Zabezpieczenie roszczeń pieniężnych	317—324	97— 98
Rozdział III.	Zabezpieczenie roszczeń niepieniężnych	325—339	92—102
Przepisy końcowe	. . . . .	340 - 341	103

II.

USTAWA

z dnia . . . .

PRZEPISY WPROWADZAJĄCE USTAWĘ O SĄDOWEM POSTĘPOWANIU EGZEKUCYJNEM.

Rozdział I.	Przepisy ogólne	I— XVIII	105—108
Rozdział II.	Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie. Lublinie i Wilnie	XIX—XXVIII	109—111

		art.	str.
Rozdział III.	Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie	XXIX— XLIX	112—116
Rozdział IV.	Przepisy szczególne dla okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach	L— LXIV	117—118
Rozdział V.	Przepisy przechodnie	LXV— LXX	119—120
	Przepisy końcowe	LXXI—LXXII	121

„Komisja Kodyfikacyjna“ ukazuje się zeszytami w miarę nagromadzonego materjału. Cenę pojedyńczego zeszytu oznacza się w stosunku do liczby arkuszy.

Ogólnego zbioru № 68.

Wydawnictwo urzędowe Komisji Kodyfikacyjnej.

Drukarnia Mazowiecka, Warszawa, ul. Szpitalna 1, tel. 649-04.

Druk ukończono dnia 20 lipca 1932 r.